

ДЖЕК СЛЕЙД ТРИ ФАЛШИВИ АСА

Част 11 от „Ласитър“

Превод от немски: Ваня Пенева, 1993

chitanka.info

1.

— Остава ни един-единствен изход от цялата тази проклета история — обърна се Робърт Саломон Смит към тримата полковници: Керингтън, Стивънсън и Уоруик, които доскоро бяха шефове на Бригада Седем. — Ще изпратим бърза телеграма на Ласитър. В тази ситуация само той може да ни помогне. Залагам главата си, че ще се справи.

Тримата полковници стояха пред него с безизразни лица. Все още не можеха да проумеят напълно намеренията на новия си шеф, въпреки че се стараеха.

— До днес никой не е успял да спре престъпния занаят на ония двама кучи синове и общата им любовница — продължи Робърт С. Смит. — Изпратихме двама пълномощници, които безследно изчезнаха. Сигурен съм, че в това имат пръст пак тия проклети негодници и тяхната приятелка. Те са като три фалшиви аса, които действуват безнаказано в Тенабо, но за съжаление никой не може да го докаже. Става дума за двамата шерифи Тоби Джексън и Харди Ринък, а третата и най-фалшивата от всички е любимата им — Клер Манюел. Ако Ласитър не се намеси, бог да ни е на помощ!

По същото това време в Тенабо отвеждаха към бесилката един младеж. Градчето се намираше на брега на Палмето Ривър в щата Невада. Момчето вървеше между двамата шерифи, които се казваха Тоби Джексън и Харди Ринък. На верандата на бар „Невада Стар“ беше застанала Клер Манюел и невъзмутимо наблюдаваше обесването.

Не за пръв път виждаше подобни неща и беше сигурна, че още много пъти ще присъствува на такива събития. Беше толкова безчувствена, че мисълта за предстоящото обесване на младежа въобще не я трогваше. Дори напротив — това, което щеше да последва, приятно гъделичкаше нервите ѝ.

Момчето беше осемнадесетгодишно. По лицето му се стичаха сълзи, но то не можеше да ги изтрие, тъй като ръцете му бяха извити зад гърба и оковани в стоманени белезници.

Името на младежа беше Джеймс Андерсън. Беше син на богатия Ейбрахам Андерсън. Докато баща му беше жив, хората с обич го наричаха Ей Ей. Но преди четири седмици старият Андерсън беше убит. Някой го застреля в гръб. Не можаха да изяснят причините за престъплението, нито да намерят убиеца.

Само след няколко дни изправиха младия Джеймс пред съда и го осъдиха на смърт. Обвиниха го, че е убил съдията Донълд Ф. Шарпсбърг. Съдебните заседатели нямаха друг избор, освен да го признаят за виновен, тъй като двамата шерифи се заклеха пред тях, че със собствените си очи са видели как Джеймс Андерсън е застрелял стария съдия. Затова след няколко минути момчето трябваше да умре.

Джеймс сякаш не разбираше какво му предстои. Сълзите неспирно се стичаха по лицето му, защото знаеше, че е невинен.

Тия негодници скоро щяха да го довършат! Вече нямаше никакъв шанс. Пък и по време на процеса не му дадоха възможност да се защити както трябва.

Тримата бавно крачеха към бесилката. Примката в края на въжето се полюляваше от лекия вятър.

— Вие сте проклети кучета! — изхлипа внезапно младият Джеймс. — Господ да ви накаже!

Двамата шерифи въобще не се трогнаха. Това не беше първият невинен, когото отвеждаха към бесилката. Смятаха и този път да свършат бързо работата си, за да се отърват окончателно от Джеймс Андерсън. Имаха сериозни причини за това. Ако момчето получеше възможност да разкрие истината, на тях двамата лошо им се пишеше. Затова бързаха да окачат на въжето невинния младеж.

Бедното момче! Как здравата го бяха натопили само!

Точно младият Джеймс да бъде обвинен в убийство на съдията Доналд Фредерик Шарпсбърг! Старият беловлас съдия! Та той беше един от най-близките приятели на семейство Андерсън...

Затова повечето хора в Тенабо не проумяваха нищо от тази загадъчна история. Не разбираха причините за убийството, но не можеха да възразяват срещу решението на съда.

Двамата шерифи бяха свидетелствували срещу момчето. Дори бяха вдигнали ръка да се закълнат и то по своя собствена воля. Разпитваха ги отделно един от друг, но показанията им съвпадаха напълно.

И двамата твърдяха, че когато късно вечерта старият съдия излязъл от салона, където играл карти с няколко приятели, Джеймс Андерсън се нахвърлил върху него и изкрещял: „Ти си виновен за смъртта на баща ми, кучи сине! Ти си изпратил наемен убиец да го застреля в гръб!“ След като изрекъл тези думи, младежът стрелял срещу съдията и го пронизал с три куршума.

Веднага след това дотичали двамата шерифи, на които „за съжаление не се удаде“ да предотвратят жестокото престъпление. Хванали убиеца и го отвели в затвора, въпреки че се съпротивявал с всички сили.

Така беше записано в съдебното дело.

Само четирима души знаеха, че истината е съвсем друга. Това бяха Джеймс Андерсън, двамата шерифи и Клер Манюел, която наблюдаваше церемонията от своята веранда с едва прикрито удоволствие.

Истина беше, че през онази нощ Джеймс Андерсън се беше приближил до съдията. Но не беше се втурнал срещу него, за да го убие в сляпата си ярост, както пишеше в обвинителния акт. Младежът беше срещнал съдията случайно и искаше да му разкаже какво е узнал само преди няколко часа.

Джеймс Андерсън беше установил, че двамата шерифи са убийците на баща му. Вече можеше също да докаже, че те са престъпници и заедно със съдържателката на кръчмата представляват опасна банда.

Тримата печелеха добри пари с нечестна игра на карти в „Невада стар“. Доста богати мъже бяха отплували мъртви по течението на Палмето Ривър, след като в кръчмата ги бяха ограбили до шушка.

Това, което беше казал Робърт Смит в далечния Вашингтон, беше самата истина.

Три фалшиви аса беше образното му сравнение. Три фалшиви аса, толкова добре подправени, че никой не може да ги разпознае и да докаже каквото и да било срещу тях.

Смит беше напълно прав.

Двамата престъпни шерифи и кръчмарката се подвизаваха вече три месеца в Тенабо. Опитни и изпечени мошеници, те бяха успели да подчинят на злата си воля целия град и околностите му. Бяха осъществили това по най-жестокия и изтънчен начин, който човек може да си представи.

Съвсем случайно Джеймс Андерсън беше попаднал по следите им и беше решил да разкаже за тях на стария съдия. За съжаление двамата мошеници бяха наблизко и успяха да чуят голяма част от разговора им. Без да се бавят, те преминаха в атака, твърдо и безмилостно както винаги.

В съда Джеймс Андерсън многократно повтори разкритията си пред съдебните заседатели, отчаяно обвинявайки двамата престъпни шерифи Джексън и Ринък. Може би тъкмо неговото отчаяние го доведе до гибел, защото така още от самото начало настрои срещу себе си съдията и заседателите.

Само ако можеше да бъде по-спокоен!

Двамата негодници дадоха показанията си хладно и невъзмутимо. Намериха дори по няколко извинителни думи и снизходителна усмивка за разгневеното момче. Накрая безсрамно помолиха за по-мека присъда, тъй като в своята сляпа ярост Андерсън бил почти невменяем.

Те така добре подбираха думите си, че съдията и заседателите се трогнаха от човечността им, но не остана нищо друго, освен да осъдят младежа на смърт.

Престъпните шерифи Тоби Джексън и Харди Ринък се представиха пред съда като истински светци. И при най-голямо желание никой не можеше да ги обвини в каквото и да било. Те бяха действували „честно и искрено“ в служба на закона.

Новият шеф на Бригада Седем веднага беше прозрял същността им. Затова незабавно беше заповядал да се намери Ласитър, който по всяка вероятност се намираше в Ел Пасо. Той често ходеше там да види сина си Джей, който растеше в голямото семейство на търговеца на коне Бенито Санчес, след като Ласитър по трагичен начин беше загубил съпругата си Мери.

Именно в Ел Пасо беше изпратена телеграмата до него, но за нещастие това се случи точно в момента, когато отвеждаха младия Андерсън на бесилото.

За Джейми, както го наричаха приятелите му, вече нямаше дори искрица надежда.

Двамата шерифи и осъденият бяха стигнали до бесилката. Под един от здравите дъбови клони беше скован подиум, в средата на който имаше широка дъска. Когато настъпи моментът, тази дъска щеше да бъде дръпната отвън и осъденият на смърт щеше да увисне в празното пространство. Шерифите сами бяха измислили приспособлението. Изобщо те бяха твърде изобретателни. Именно затова бяха успели за толкова кратко време да се справят с всички непокорни. Вече целият град беше в ръцете им.

Преди няколко месеца съучастниците им ги бяха извикали в Тенабо и ги бяха убедили, че ще бъде много лесно да ограбят банката. Бяха разработили подробен план и бързо пристъпиха към изпълнението му. Но всичко мина не така, както очакваха приятелите им.

Тоби Джексън и Харди Ринък изпратиха съучастниците си на сигурна смърт. Нападнаха ги в гръб и безмилостно ги избиха. След това скромно приеха овациите на населението, което ги помисли за смели герои, спасители на града.

Никой не обърна внимание на факта, че строгият шериф Джеси Мортимър също беше получил два куршума в гърба.

От този ден нататък Джексън и Ринък се ползуваха с всеобщо уважение. Много хора дори им съчувстваха, че сега са принудени да обесят това момче, за което толкова се бяха застъпвали пред съда. Но шерифите нямаха избор. Макар и мъчителен, такъв беше техният дълг. Това беше мнението на простите хора от Тенабо. Много малко от тях си даваха труда да се замислят над тази тъжна история.

Но и малкото сериозно разсъждаващи граждани поклащаха обезкуражено глава. Нищо не можеше да се направи. Всеки беше наясно, че с него е свършено, ако се осмели да каже дори една дума срещу двамата шерифи.

Всички бяха изложени на техния произвол. Срещу тези престъпници градът беше безсилен.

Малкото мъже, които гледаха с недоверие на шерифите, се криеха зад останалите или отдавна се бяха прибрали на сигурно място в някоя кръчма. Повечето се опитваха да успокоят съвестта си с

помощта на бутилка уиски и се напиваха така, че да не могат да мислят разумно.

Това беше положението в Тенабо, когато младият Джеймс Андерсън се изкачи на подиума пред бесилката. Той се изпъна като струна, когато Тоби Джексън нахлузи примката през главата му и майсторски я затегна. Очите на младежа бяха сухи. Най-после той осъзна, че вече няма спасение.

А тълпата се трупаше, жадна за зрелища. Винаги я привличаше едно и също, откакто свят светува...

2.

Вън от града, край брега на реката, се беше свило младо момиче с притиснати към тялото колене, скръстени ръце и подпряна върху тях глава. Раменете на момичето се тресяха и от устните ѝ се изтръгваха потиснати ридания.

На отсрещния бряг на реката се появи самотен ездач. На това място имаше брод и той спокойно можеше да премине оттатък. Когато спря, момичето вдигна очи.

— Здравей, малка госпожице — поздрави я мъжът.

Девојката видя насреща си извънредно висок и едър човек. Цялата му външност напомняше на прериен вълк.

Името на мъжа беше Ласитър. Той не идваше случайно в този град. Един от познатите му в Ел Пасо му беше разказал, че в Тенабо са отседнали двамата, които му бяха изиграли страхотно гаден номер преди две години надолу по Рио Гранде. Тогава без малко щяха да окачат Ласитър на бесилката. Бяха го обвинили в убийство.

Всичко бяха пресметнали, само не и хладнокръвието му. Смятаха, че пред себе си имат глупак и лесно ще се разправят с него. Само за един час Ласитър успя да убеди съда в своята невинност. Когато веднага след това потърси двамата негодници, за да ги накаже, те бяха изчезнали. Тогава реши, че няма смисъл да ги преследва. По онова време си имаше достатъчно други грижи. Освен това сметна, че си има работа с бандити, които някой ден непременно ще си намерят майстора.

По-късно узна в Ел Пасо, че Тоби Джексън и Харди Ринък са се заселили в Невада. В град Тенабо дори ги избрали за шерифи. Освен това му разказаха, че Клер Манюел е собственица на най-доброто заведение в града и много се е сприятелила с двамата негодници.

— Ще ида да видя какво става там — беше казал Ласитър и веднага беше потеглил на път.

Първо се качи на влака до Вирджиния сити. Там си купи черния жребец, който яздеше сега, и препусна към Тенабо.

Момичето страхливо се вгледа в непознатия конник.

— Не се ли познаваме, господине? — попита плахо то. — Мисля, че вече съм ви виждала.

Ласитър също погледна девойката и тя му се стори позната. Тези червени коси, покритото с лунички лице и веселото чипо носле. Тези блестящи зелени очи! Нещо проблесна в паметта му. Изведнъж се сети.

— О'Хара! — извика той. — Познах ли? Ти си дъщерята на Джери О'Хара?

Девойката се изправи.

— Да, точно така — извика тя. — А ти си Ласитър, нали? Порано винаги те наричах чичо Ласитър. Тогавя бях малко момиче.

Тя изтича към черния жребец. В очите ѝ все още блестяха сълзи. Спря пред коня и когато вдигна очи, в тях се отрази цялото ѝ отчаяние.

— Небето те изпраца, Ласитър! За мен това е истинско чудо! Сигурна съм, че ти ще ми помогнеш — но веднага след това поклати тъжно глава. — Не... Вече никой не може да помогне. Ти си съвсем сам.

Сълзите отново потекоха по страните ѝ. Ласитър слезе от коня и обгърна девойката с две ръце.

— Успокой се, Мириам — промълви меко той. — Нали така се казваше?

Тя кимна и Ласитър видя, че се мъчи да изглежда смела.

— Те ще обесят Джейми! — изхлипа момичето. — А той нищо не е направил. Той само...

Ласитър веднага разбра.

— Кога ще го обесят? — попита бързо той. — Стегни се, Мириам! Трябва да ми обясниш какво става в града.

Както стоеше съвсем близо до него, той си я спомни много добре. Мириам, дъщерята на стария му приятел О'Хара. Животът наистина беше пълен със случайности.

— След половин час всичко ще бъде свършено — прошепна едва чуто тя. — Аз избягах от града. Нищо не можех да направя. Никой не вярва на Джейми. Гражданите са против него. А шерифите правят каквото си искат. Всеки се страхува да им се възпротиви. Те са силни и хората им се подчиняват. Ако само знаеше какво става в Тенабо...

Мириам отново се разплака. Беше напълно отчаяна, а Ласитър усети, че у него се надига неудържимо желание да заличи сълзите от това младо лице и да откъсне шерифските значки от гърдите на ония двама негодници.

Гневът в гърдите му се превърна в буря. В сърцето му се надигна сляпа омраза и страст към насилие, но той веднага се овладя. Каза си, че сега не е време за емоции, че трябва да бъде спокоен и разсъдлив, да се държи така, сякаш малката Мириам и нейният Джейми въобще не го засягат.

— След половин час? — повтори той, за да е сигурен. — Наистина ли, Мириам? Твоят Джейми ще бъде обесен след половин час?

Тя кимна. Лицето ѝ потръпваше. Не беше в състояние да произнесе нито дума.

Ласитър се метна на черния си жребец.

— Чакай ме край реката, Мириам — каза той. — Скоро ще се върна или ще ме посещаваш в гробищата.

И потегли в галоп.

3.

Джейми стоеше с примка на врата върху широката дъска, която хората в града бяха кръстили „дъска на вечността“.

— Е, време е вече — проговори Харди Ринък. — Но ти не се бой. Вечността е по-добра от живота, който водим тук. Тя е блаженство, затова не бива да плачеш. Там ще си много добре.

Всички чакаха, любопитни и жадни за зрелища. Никой не чу подхвърлените от Харди Ринък думи. А Джеймс Андерсън вече нямаше сили да изкрещи в лицата на палачите цялата си насъбрана горчивина. Пък и знаеше, че от това няма да има никаква полза.

Харди Ринък отстъпи крачка назад.

Отстрани до бесилката стоеше Тоби Джексън, готов всеки миг да изтегли „дъската на вечността“.

Тълпата затаи дъх. Скоро щеше да започне екзекуцията. Всеки усещаше как стомахът му се присвива от страх, някъде дълбоко в себе си знаеше, че той може да бъде следващият, и тръпнеше от ужас.

— Хайде, Тоби, дай! — извика шерифът Харди Ринък. После тихо прибави. — Време е да привършваме.

Само съучастникът му чу тези думи... и, разбира се, Джеймс Андерсън. Момчето цялото се скова. Пред очите му причерня. Очакваше го голямата неизвестност. Дали щеше да го боли много? О, божичко, дано по-скоро да се свърши!

Внезапно в напрегнатата тишина отекна конски тропот. Изтрещя изстрел. На сантиметър пред Тоби Джексън в земята се заби куршум. Шерифът, който тъкмо беше посегнал към дъската, трепна и застина на мястото си.

Ласитър препусна към бесилката на едрия си черен жребец. Дръпна юздите точно пред Тоби Джексън. Уинчестърът беше в ръцете му. Седеше привидно отпуснат на седлото, но точно в тази отпуснатост се криеше повече заплаха, отколкото в някоя застрашителна поза. Така изглеждаше наистина непобедим.

— Пуснете го на свобода! — каза спокойно той. — Само ако се опиташ да дръпнеш дъската, ще те застрелям, Джексън!

Тоби не смееше да се помръдне.

— Ласитър! — проговори слисано той. — Откъде накъде се месиш в нашата работа? Това изобщо не те засяга.

Ласитър презрително се усмихна. Сега трябваше да блъфира. Беше измислил какво да прави, след като срещна Мириам О'Хара. Нямаше друга възможност да спаси живота на момчето.

— Идвам по поръчение на сенатор Франклин Джеферсън от Вирджиния сити. Той е чул за този процес и желае да събере повече подробности. Присъдата временно се отменя. Веднага пуснете момчето. Ще стои в затвора, докато делото окончателно се изясни.

Това беше наистина голям блъф! Но тук, сред тълпата, не биваше да се стига до престрелка. Трябваше да спечели време.

— Не ти вярвам, Ласитър! — отговори Тоби Джексън. — Ти си един проклет мошеник. Нали те познаваме.

Наоколо се възцари мъртва тишина. Харди Ринък, който стоеше на подиума, избухна в луд смях.

— Я си покажи документите! — извика той. — Много искам да ги видя. Да не би да твърдиш, че си станал шериф на САЩ или нещо подобно?

Ласитър посегна към един от многото джобове на якето си и измъкна лист хартия. По лицето му не се четеше ни най-малко вълнение. Беше подготвен за такива моменти. Разбира се, никога не биваше да издава тайната на Бригада Седем, затова притежаваше достатъчно документи, които можеше да представи в случай на нужда. Ласитър размаха хартията и извика:

— Елате при мен и я прочетете! Така ще се убедите сами.

Остана да седи спокойно на коня си, докато Тоби пъргаво изтича при него и измъкна хартията от ръката му. После втренчи очи в изписания лист.

Не можеше да чете добре и това ясно пролича по смутената му физиономия. Преглътна тихо няколко пъти, докато насъбралите се наоколо хора напрегнато го гледаха. После върна документа с трепереща ръка.

Умът му не го побираше: точно Ласитър да стане пълномощник на сенатора!

— Свалете примката от врата му! — заповяда Ласитър. — После го отведете обратно в затвора. Съдебният процес ще се проведе отново. Такава е волята на сенатор Джеферсън.

Той говореше съвсем спокойно. По вида му не личеше, че току-що е блъфирал като играч на покер с карти за „Черен Петър“. Документът беше фалшив и изобщо не беше подписан от сенатора.

Само че Тоби Джексън не се сети да погледне има ли подпис. Пък и той почти не знаеше да чете.

— Вярно ли е, Тоби? — извика от подиума Харди Ринък.

Джексън кимна. Видът му беше доста притеснен.

— Да, вярно е, Харди — отговори той. — Прочетох го дума по дума.

Харди Ринък вдигна рамене.

— Значи всичко е ясно, Тоби.

Всъщност негодникът искаше да каже, че вече нищо не може да се направи, но успя да се сдържи в последния момент.

Той изхлузи примката през главата на момчето и го поведе пред себе си.

— Свали му и белезниците! — нареди Ласитър.

Харди Ринък го изгледа недоверчиво.

— Откъде накъде?

— Той е подследствен — отговори Ласитър. — Май не познавате законите. Ако ви чуе сенаторът, тежко ви! Моментално ще ви свалят значките и край на добрата служба.

— Разбира се, че познаваме законите — побърза да го увери Ринък. — Нима ни смяташ за случайни хора?

И се усмихна любезно, така че всички наоколо да го видят.

Ама че кучи син беше този Ринък! Колко бързо умееше да се превъплъщава в нова роля! Той скрито намигна на другаря си. Освен Ласитър, никой не го забеляза.

— Наистина имахме късмет, че дойде — заговори Харди. — Сигурно знаеш, че направихме за този млад мъж всичко, което беше по силите ни. Не искахме да го осъдят, Ласитър, питай хората наоколо! Кълна се във всичко свято, че желаехме да му спасим живота. Убийството беше извършено в състояние на силен гняв. И ние с Тоби се застъпихме за него пред съда, за да получи по-мека присъда.

— Да, точно така беше — потвърди Тоби Джексън. — Целият град го знае.

Наоколо се надигна одобрителен шепот. Все пак двамата негодници имаха достатъчно привърженици. Хората не бяха забравили случая с банката и „саможертвата“ на новите шерифи. Смятаха ги за смели и честни хора. Някои от зрителите дори изтриха трогнати очите си.

— Толкова се радвам, че дойде, Ласитър — продължи Джексън. — Не можеш да си представиш колко ми беше жал за бедното момче. Този ужасен процес наистина трябва да се повтори от самото начало.

Харди Ринък сериозно кимна. По лицето му беше изписано дълбоко съчувствие. И той беше същата стока като приятеля си.

Джеймс Андерсън беше освободен от белезниците и в следващия момент хукна да бяга. Искаше да се изплъзне от мъчителите си, но Ласитър веднага пришпори жребеца си и след няколко метра го настигна.

Така трябваше да бъде. В безизходната ситуация, в която беше попаднал, Ласитър не можеше да си позволи и най-малката грешка. Ако искаше да постигне целта си, нужно беше да действа с изключителна твърдост.

Когато се изравни с момчето, той се хвърли от седлото и се приземи точно пред краката му. Останалото беше дреболия за човек като него. Имаше опит в подобни неща, а Джейми все пак беше младеж на осемнадесет години. Ласитър замахна само два пъти с ръка. Нямаше нужда да влага сила. Два леки удара бяха достатъчни.

Джеймс Андерсън се отпусна на колене, почти загубил съзнание, и очите му се изцъклиха. Ласитър се изплаши да не би да го е ударил твърде силно, но скоро разбра по реакцията на младежа, че той напълно е запазил силите си. Защото в следващия миг Джейми скочи на крака и ожесточено се нахвърли върху нападателя си.

— Куче проклето! — изкрещя той. — Защо не ме пускаш да си отида?

Ласитър отново го плесна през лицето. Стараеше се да не удря силно, но ръката му беше толкова тежка, че момчето се строполи на земята.

Чуха се възмутени викове. Към Ласитър се затичаха разгневени хора.

— Бедното момче! За малко не го убихте!

— По дяволите този чужденец!

— Няма право да бие нашия Джейми!

Такива бикове се разнасяха сред тълпата, а някои от най-разгневените сякаш се готвеха да се нахвърлят върху Ласитър. Тъй като не искаше да настройва срещу себе си целия град, той заотстъпва назад, докато се опря с гръб на стената на „Невада стар“.

Около него се образува полукръг от заплашително викащи хора, които бавно пристъпваха напред. Но в сърцето на Ласитър нямаше и следа от страх.

Готвеха се да го пребият. Затова той сграбчи за ръката първия, който посегна към него. Всичко стана толкова бързо, че след това никой не можа да обясни какво точно се бе случило. Ласитър прибягна до един от специалните начини за самозащита, които беше научил по време на подготовката си в Бригада Седем. Треньорите бяха от Япония и Китай и познаваха невероятни хватки. Той беше усвоил учудващи умения, които в тази трудна ситуация му бяха от голяма полза.

Ласитър направи само кратко завъртане на тялото, без да изпуска рамото на нападателя си. Мъжът излетя във въздуха като изстрелян, превъртя се няколко пъти и се удари в телата на съгражданите си, които се готвеха да го последват.

Чуха се болезнени викове. Няколко мъже бяха паднали на земята. Ласитър продължаваше да стои спокойно на мястото си.

Сега беше моментът да измъкне някое от специалните си оръжия от якето „Левис“, но той не го направи. В подобна ситуация един-единствен изстрел можеше да се окаже фатален. Не биваше да стреля. Освен това с една хватка беше повалил на земята дузина нападатели.

На площада се възцари тишина.

Мъжете се надигнаха като замаяни. Единствено първият продължаваше да лежи в безсъзнание на земята. Младият Джеймс Андерсън също не беше дошъл на себе си. Тълпата беше втренчила очи в Ласитър с почуда, със страх и недоверие.

Шерифите се промъкнаха напред и ухилени застанаха зад момчето.

— Отведете го в затвора! — нареди той. — После спокойно ще поговорим за всичко.

Двамата негодници изправиха младежа на крака. В дъното на улицата се появи момчето, което Ласитър беше срещнал край реката. То му махна с ръка и изчезна сред тълпата.

Шерифите отведоха Андерсън в затвора, разположен точно срещу „Невада стар“, от другата страна на главната улица. Ласитър беше доволен, най-важно беше момчето да бъде далече от евентуалните изстрели.

— Има ли още нещо? — попита той съвсем спокойно. — Някой желае ли да премери силите си с мен?

Мъжете бяха застинали на местата си. Никой не разбираше какво се бе случило.

Този човек беше дошъл в града им, в последния момент беше освободил осъдения на смърт престъпник, а на всичкото отгоре двамата шерифи го слушаха като дресирани кучета.

Никой нищо не проумяваше.

Законно ли беше това?

Ласитър хвърли поглед към верандата на бара. Там все още стоеше Клер Манюел. Тя спокойно наблюдаваше всичко. При това се усмихваше и зад чувствено извитите ѝ устни проблясваха два реда великолепни бели зъби.

Прекрасни устни! За миг те отклониха вниманието на Ласитър. Не знаеше името на тази жена. Нямаше и понятие, че тя е свързана с двамата му противници.

Оня тип в Ел Пасо, с когото се беше сблъскал по такъв странен начин, не му беше споменал за нея. Странно — винаги, когато си спомнеше за Джошуа Бишъп, го побиваха студени тръпки. Никога дотогава не беше срещал подобен негодник — подъл, коварен тип! Все се сещаше как Джошуа се молеше и хленчеше за пощада и обеща да му издаде една голяма и страшна тайна, ако Ласитър му подари живота. И той, разбира се, го направи. Беше го пуснал да си върви.

От Джошуа Бишъп беше научил за този малък град в Невада — Тенабо, на брега на Палмето Ривър. Бишъп твърдеше, че там шерифи са Харди Ринък и Тоби Джексън, които са с равни права и междуременно са завладели целия град и околностите му.

Той беше издал всичко това, след като беше притиснат до стената. Затова Ласитър дойде тук. Но сега ставаше въпрос за живота на едно момче и за щастието на едно младо момиче, което обичаше

това момче. Освен това се оказа, че младежът е син на един от най-добрите приятели на Ласитър — Ейбрахам Абел Андерсън. Мириам О'Хара също беше дете на приятел.

Ласитър носеше отговорност за тези деца! Не можеше да се измъкне от играта. Трябваше да изпрати съобщение на шефовете на Бригада Седем, но щеше да го направи по-късно.

Той отново хвърли бърз поглед към шерифския офис и видя как двамата мошеници и момчето влязоха вътре. После тръгна към бара.

Жената все още стоеше на верандата. Тя му се усмихна прелъстително. Наистина можеше да подлуди човек.

Вече никой не препречваше пътя му и не се осмеляваше дори да го изгледа сърдито. Бързо беше завоювал уважението на гражданите.

Когато се приближи към жената, тя се обърна към него. Усмивката ѝ бе в състояние да наруши спокойствието на всеки нормален мъж. А устните ѝ!... Ласитър почти забрави за какво е дошъл в този град.

4.

Ласитър спря на крачка от жената, която се усмихваше с очакване.

— Аз съм Клер Манюел — промълви тя. — Този бар е мой. Много съм ви благодарна, господин...

— Ласитър — отговори кратко той.

— Бих желала да ви поканя да пийнем нещо, Ласитър.

Жената продължаваше да се усмихва. Това беше най-привлекателната, най-прелъстителната усмивка, която той беше виждал от седмици насам. В момента му се струваше, че е минала цяла вечност, откакто е държал красива жена в обятията си.

— Благодаря за поканата, Клер — промълви той.

— А аз ви благодаря, че я приехте, Ласитър — отговори тя. — Никога досега не бях виждала боец като вас. Как успяхте да се справите с всички? Вие изглеждате много особен мъж.

— Направих го само заради момчето — каза той.

Тя учудено вдигна вежди, но не отвърна нито дума. От погледа на Ласитър обаче не убягваше нищо.

— Бедният Джейми — прошепна жената. — Толкова се радвам, че му помогнахте. Всички много съжалявахме за него.

Съчувствието ѝ прозвуча фалшиво — това също не му убягна.

— Нека най-после да влезем вътре — рече Клер.

Двамата влязоха в бара, който беше съвсем празен. Никой не ги последва. Клер сякаш беше издигнала невидима преграда между тях двамата и останалите.

Тя се наведе над тезгяха и Ласитър веднага забеляза, че не носи нищо под фината си синя рокля. Ясно се виждаха очертанията на прекрасното ѝ тяло.

— Уиски? — попита го и той кимна.

Би пил и бира, и вино, и каквото и да е. В този момент това нямаше значение за него. Жената властно го привличаше.

Клер наля две чаши уиски „Кентъки бърбън“. Отлична марка. Ласитър с удоволствие вдигна чашата си.

— Защо не влиза никой? — попита уж небрежно той. — Нормално е по това време барът да е пълен.

Клер равнодушно сви рамене.

— Няма значение — отвърна тя. — Вероятно заради тебе.

— Как така?

— Е, мисля, че е ясно. Само като си спомня какъв бой беше! Ти приличаше на бесен тигър. Никога не съм виждала подобно нещо. Хората се страхуват от теб, Ласитър! Затова не смеят дори да влязат в бара. Май ще трябва да ми платиш обезщетение...

Отново тази прелъстителна усмивка. Той разбра.

— Надявам се, че имаш човек, който да те замести на бара. Тогава гостите отново ще дойдат.

— Ти все повече ми харесваш — отговори тя. — Почакай малко, ще повикам моя Самуел.

И тя изчезна през вратата зад тезгяха. Само след минута се появи отново, придружена от грамаден негър, който приятелски се ухили на Ласитър и показа два реда ослепителнобели зъби.

— Това в Самуел Файермен — обясни Клер. — Наричам го моята черна перла. Имам му голямо доверие. Когато той стои зад тезгяха, всичко върви като по вода.

Негърът му протегна ръка, все така широко ухилен, и здраво разтърси десницата му. Боже, какви ръчища! Същински слон...

Но и Ласитър не беше от картон. По лицето му не трепна нито мускул, въпреки че в първия миг му се стори, че великанът е решил да смачка ръката му. После обаче се стегна, отговори на натиска и след секунда Самуел болезнено изкриви лице. Ласитър беше приложил една от хватките, които почти никой не познаваше. А именно — светкавично да съсредоточи цялата сила на своята ръка върху пръстите на противника си.

— Много добре, господин Ласитър — каза Самуел. — Вие спечелихте. Искях само да изпробвам колко силен сте в действителност. Допреди малко гледах от прозореца как се бихте долу на улицата. Затова ми се дощя да опитам дали не мога да спечеля срещу вас. Предавам се, господине!

Ръцете им се разделиха.

— Ще изпием ли по едно уиски? — попита Ласитър. — Впрочем не ми говори така, сякаш съм ти шеф, Самуел. Името ми е Ласитър, просто Ласитър. Забрави това „господине“!

Клер Манюел бързо напълни три чаши, като доволно се усмихваше.

— Знаех си, че двамата ще се разберете — промълви тя. — Нека се чукнем за това.

Тримата вдигнаха чаши и се чукнаха, сякаш току-що бяха сключили таен съюз.

— Ти си истински мъж, Ласитър — каза Самуел. — Различен си от останалите бели. Повечето се отнасят към мен, сякаш съм още роб.

— Никога не съм гледал на негрите като на роби — отговори Ласитър, без да предполага, че в тази минута си е спечелил верен приятел, който скоро ще спаси живота му.

— Ние с Ласитър сега ще се оттеглим — намеси се Клер. — Най-вероятно ще минат няколко часа, преди да се върнем.

Самуел Файермен кимна, сякаш това се разбираше от само себе си. Клер заобиколи тезгяха и се приближи до Ласитър.

— Да си вземем ли нещо за пиене?

Той кимна усмихнато.

— Разбира се. След това често изпитвам жажда.

— Нужно е само да позвъниш, Клери — обади се Самуел. — Аз ще ви донеса всичко, от което имате нужда.

Ласитър беше смаян. Явно двамата се разбираха великолепно. Но той бе усетил, че Клер Манюел не е обикновена жена.

Тя протегна ръка към него.

— Хайде да тръгваме — каза с такъв тон, сякаш им предстоеше най-нормалното нещо на света. — С нетърпение очаквам да разбера как си в леглото, Ласитър.

Той усети как топлината на ръката ѝ се разлива по кръста му. Топлата вълна се надигна и го удари в главата. Изгаряше от желание да остане сам с тази жена.

Скоро се озоваха в стаята. Мебелировката беше оскъдна — голямо легло, маса, два стола и прост шкаф.

Клер веднага смъкна роклята от себе си и се отпусна на леглото пред него. Явно и тя не можеше повече да чака. Ласитър изненадано се

вгледа във великолепното ѝ тяло и очите му се впиха там, където повечето жени имат тъмен триъгълник в различни цветови нюанси.

Тук обаче имаше нещо съвсем друго. Всъщност за Ласитър то не беше нищо ново, но гледката всеки път го възхищаваше. Вече беше виждал това при много мексиканки и при индианките от племето апачи.

Жената пред него приличаше на каменна гръцка богиня. Наистина Клер беше легнала, но въпреки това му изглеждаше като мраморна статуя. Тялото ѝ беше алабастрово и направо го подлудяваше. Вече не издържаше и затова също се съблече колкото се може по-бързо.

Внезапно Клер седна в леглото. Беше разтворила леко крака, така че той да може да се възхити на цялото великолепие на бялата ѝ кожа, която и между бедрата беше гладка като мрамор. Тя беше направо съвършена!

— Как... — той поиска да попита как го е направила, но Клер не му даде да промълви нито дума.

— Ще ти обясня, Ласитър — каза тя. — Но първо искам да те помоля за една малка услуга.

Той не беше в състояние да разсъждава разумно. Но все пак разбра какво се иска от него. Коленичи пред нея, разтвори с две ръце бедрата ѝ и само след няколко минути Клер се отпусна със сладостен стон в леглото. Цялото ѝ тяло се гърчеше в буйни тръпки. Тя беше забравила всичко около себе си.

Това бе страхотно преживяване за Ласитър! Но той дори и не подозираше, че прекрасната жена до него е съучастница на двамата престъпни шерифи.

— Как успя да го направиш? — попита той, когато спря за момент. — Как постигна тази съвършена гладкост?

Клер се отпусна със затворени очи. На чувствените ѝ устни играеше същата усмивка, която го бе съблазнила още в първия момент.

— Кажи как го направи? — повтори Ласитър. — Много ми е интересно.

— Самуел ми помогна — отговори спокойно Клер. — Той има опит в подобни неща. Послужи си с пинцета от бамбук. Каза ми, че при африканките това е нещо обикновено. Нима не ти харесва?

Без да отговаря, Ласитър се наведе над нея. Клер нададе кратък вик, който премина в буйни стенания, когато грамадният мъж проникна дълбоко в тялото ѝ.

Бедрата ѝ трепереха под неговите.

— Самуел измъкна всяко косъмче поотделно — изстена тя, тъй като беше близо до оргазма. — Голям майстор е. Впрочем той също е първокласен любовник, макар и не като теб, Ласитър. В това отношение ти нямаш равен на себе си.

Както винаги, Ласитър усети жажда.

— Много ми се пие нещо — промълви той. — Би ли позвънила, скъпа?

Той едва успя да изрази желанието си, когато вратата на стаята се отвори и на прага застана грамадният негрър. В дясната си ръка умело крепеше сребърна табла, отрупана с бутилки и чаши. Самуел постави подноса на малката масичка край леглото и каза със свойственото си добродушие:

— Моля да ме извините, че ви попречих. Ако желаете, ще ви донеса и нещо за ядене.

— Да, разбира се, Самуел — усмихна се Клер. — Ти си най-добрият прислужник на този свят.

Самуел Файермен грижливо затвори вратата зад себе си.

Ласитър се изтегна по гръб със затворени очи. Беше потънал в мислите си, но гласът на Клер рязко го върна в действителността.

— Сега ще изпием по чаша — каза тя, — а после ще се погрижа никога да не ме забравиш. Дори след много години ще си спомняш за мен, Клер, жената с най-сръчните устни в цяла Невада.

* * *

Двамата шерифи стояха пред офиса и следяха с очи прозореца на стаята, в която бяха Ласитър и Клер Манюел.

— Дали е успяла да се справи с него? — промърмори Тоби Джексън. — Много ми се ще да видя какво правят.

Харди Ринък направи успокоителен жест с ръце.

— Нека изчакаме — прошепна той. — Ако сега не проявим търпение, ще отидем по дяволите. Затова трябва да бъдем

предпазливи.

— Не ми харесва тази работа.

— На мен също, Тоби.

После Харди посочи с палец през рамото си към килията, в която беше затворен Джейми Андерсън.

— Трябваше набързо да му теглим куршума. Така щяхме да се отървем от грижите.

— Не може, Харди — поклати глава Тоби. — В никакъв случай. Сега ще започнем по съвсем друг начин. Все пак оня Ласитър е дошъл по поръчение на сенатора и ние не бива да си позволяваме и най-малката грешка.

— Може би е най-добре да идем оттатък — предложи Ринък. — Най-после ще узнаем какво става. Онзи негодник има очи и на гърба си и няма да е лесно да се справим с него.

— Спокойно, Харди, нека изчакаме — прошепна Тоби Джексън. — Клер ще му вземе силата. По нейния си начин. Нали и двамата знаем как го прави.

Шерифите се ухилиха. Все пак те отлично знаеха какво става в „Невада стар“ в този момент. Не на партера, а в една от стаите на горния етаж.

И двамата добре познаваха Клер. Сигурни бяха, че жена като нея е в състояние да създаде много проблеми дори на човек като Ласитър. И имаха право да мислят така.

* * *

— Много те харесвам, Ласитър — шепнеше Клер. — Никога не съм имала мъж като теб. Просто си невероятен!

Той се почувствува поласкан, макар че недоверието му нарастваше. Вярно, беше имал много жени и повечето от тях също го смятаха за много добър, но все пак Клер не беше някое непорочно селско момиче. Какво ли смяташе да му иска?

Защо толкова бързо го беше поканила в стаята си? И защо му се отдаваше с такава страст, сякаш са били дълго време любовници?

Наближаваше полунощ.

— Време е да ида да видя затворника — каза по едно време Ласитър.

Клер рязко седна в леглото.

— Но защо? Омръзнах ли ти вече?

Той не се хвана на въдицата ѝ и само каза:

— Нося отговорност за момчето. Сенаторът ми поръча.

Тя се усмихна пренебрежително.

— Нима нямаш доверие в шерифите? Те са добри момчета. Не се тревожи ни най-малко.

В този миг някой блъсна вратата и в стаята се втурна грамадният негър.

— Ласитър! — изкрещя той. — Мисля, че те чака работа. Побързай! Тръгвай с мене! Облечи се бързо и да вървим.

Ласитър скочи от леглото и посегна към дрехите си.

— Но какво става? — извика Клер Манюел. — Случи ли се нещо, Самуел? Отвори си устата най-после!

— Трябва само да погледнеш от прозореца, Клери — отговори спокойно негърът. — Тогава ще видиш какво става отсреща. Нищо ли не чуваш? Ами ти, Ласитър? Да не би да сте си натъпкали с памук ушите?

Ласитър бързо се облече. Пъхна ръка в якето си да провери на място ли са специалните оръжия на Бригада Седем.

Откъм улицата се чуваше страшен шум, докато тук, в тази скромна стая, той прекарваше няколко от най-хубавите часове в живота си.

Клер остана да лежи. Явно въобще не я интересуваше какво става долу на улицата. Правеше се, че нищо не чува и не иска да знае.

Ласитър разбра, че се е случило нещо сериозно. Препаса бързо колана с револверите и посегна към уинчестъра си, оставен в ъгъла.

Клер продължаваше да седи на леглото със скръстени зад тила ръце. Ласитър и негърът си кимнаха и бързо излязоха от стаята. Долу на улицата шумът се засилваше.

Двамата не размениха нито дума. Достатъчно им беше да се погледнат в очите и вече всеки от тях знаеше какво трябва да направи.

5.

Самуел Файермен леко побутна Ласитър с лакът.

— После ще ти разкажа нещо интересно, приятелю —
прошушна му той. — Но само на четири очи. Никой не бива да ни чуе.

Двамата слязоха в салона. Самуел мина зад тезгяха и наля две чаши уиски. После тържествено вдигна своята и подаде втората на Ласитър.

— Може би е за последен път, приятел!

Шумът на улицата се усилваше. В града цареше хаос.

— Решили са непременно да обесят момчето — обясни тихо Самуел. — Някой ги е убедил, че сенаторът от Вирджиния сити не може да заповядва тук и че в нашия честен град единствено съдията определя кое е право и кое не.

— Ще отидем да видим — каза Ласитър. — Може би ще успеем да ги успокоим.

Зад бара се появи Клер. Тя изникна внезапно и безшумно като призрак. С демонична усмивка, както инстинктивно установи Ласитър.

— Чух последните ти думи — промълви тя. — Нима наистина смяташ да се намесиш отново в тази глупава история?

— Все пак аз съм пълномощник на сенатора, Клер — усмихна се той.

— Това няма ни най-малко значение.

— Защо мислиш така?

Тази проклета прелъстителна усмивка не слизаше от устните ѝ.

— Защо Ласитър? — попита тя. — Нима наистина си аскет или просто се правиш на такъв?

Клер носеше тънка копринена нощница, която не скриваше почти нищо от прелестите на тялото ѝ. Ласитър ясно разпозна онова място, което толкова го беше възхитило у тази необикновена и омагьосваща жена.

Но каква беше истинската ѝ същност?

Ласитър, който все още не знаеше нищо за телеграмата, изпратена в Ел Пасо от Бригада Седем, смяташе, че е по лична работа в този град. Но и като частно лице той не можеше да допусне да обесят едно младо момче, единствената вина на което се състоеше в това, че е син на богатия ранчери Андерсън.

Шумът от улицата все повече се усилваше.

— Време е да вървя — каза спокойно Ласитър и се обърна към вратата.

Самуел Файермен понечи да го последва, но Клер го задържа.

— Ти ще стоиш тук, Сами — нареди рязко тя. — В тази работа няма да се месиш.

Ласитър се обърна и я погледна още веднъж. Видя как се е притиснала с цялото си тяло до грамадния черен мъж и разбра, че тази жена беше ненаситна и си служеше с тялото винаги, когато искаше да постигне нещо.

Ласитър невъзмутимо прекрачи прага и излезе на верандата. Няколко фенера все още горяха. Лунна светлина осветяваше допълнително бурната нощна сцена.

Пред шерифския офис се беше събрала голяма тълпа. Повечето бяха мъже, но имаше и няколко жени.

Допреди малко се чуваха диви крясъци, но сега цареше тишина. Двамата шерифи бяха излезли на улицата.

— Чуйте ме добре, дами и господа! — извика гръмко Харди Ринък. — Днес следобед всички разбрахте какво каза господин Ласитър, пълномощникът на сенатора. Ще има ново заседание на съда. Така са решили във Вирджиния сити.

— Че какво ни засяга нас Вирджиния сити? — изкрещя някой. — Пет пари не даваме за тях!

Надигнаха се одобрителни крясъци. Друг мъж извика:

— Джексън е прав, шерифе! Ние сме свободен град и никой не може да ни се бърка.

Отново се надигна врява. Четирима мъже се раздвижиха и пристъпиха към стълбите, където бяха застанали двамата шерифи. Джексън и Ринък вдигнаха сачмените си двуцевки.

— Спрете! — извика Ринък. — Какво ви става, по дяволите? Ще вземете Джеймс Андерсън само през трупа ми! Но преди това тук ще

се лее кръв. Ние сме представители на закона и никому не е позволено да ни изнудва.

Ласитър кимна доволно. Тия негодници се справяха чудесно с положението. Ако въпреки всичко се случи нещо лошо, те ще бъдат с чисти ръце.

— Джеймс Андерсън уби нашия съдия! — изрева мъжът, който от самото начало се беше самообявил за говорител на тълпата. — Осъди го редовен съд. Сенаторът от Вирджиния сити не бива да се меси в нашите работи.

Отново се чуха одобрителни крясъци.

Зад Ласитър се появи Самуел Файермен.

— Тия съвсем са полудели — прошепна той. — Знаеш ли коя е причината? Двамата, които крещат най-много, искат земите на Андерсън. При това нямат и понятие, че шерифите вече са предявили претенциите си. Ринък и Джексън са много хитри. Решили са въпреки всичко да премахнат Джейми. Ще се оставят да ги притиснат до стената, а когато им вземат момчето, ще твърдят, че не са виновни за нищо. Имат опит в подобни мръсотии! Знаеш ли какви са те, Ласитър?

Ласитър му кимна с глава едва забележимо. Очакваше напрегнато как ще се развият нещата по-нататък.

— Надявам се, че мога да разчитам на тебе, Самуел — каза той. — Намирам, че ти си точно подходящият партньор за мен.

Беше изненадан, когато негърът неочаквано се появи зад гърба му. Смяташе, че Клер ще успее да го задържи.

Ласитър закрачи през улицата към офиса. Спря спокойно до двамата шерифи. Приличаше на ангел хранител край двамата негодници, които трябваше да пазят закона в този град.

Те се усмихнаха с благодарност, сякаш се радваха, че е дошъл да им помогне.

Тълпата утихна.

— Всички знаете, че дойдох в града ви като пълномощник на сенатора Джеферсън — извика Ласитър. — Заповядам ви да запазите спокойствие, хора! Ще разговарям с вас, само ако престанете да крещите.

Гласът на Ласитър отекна гръмка в нощта. В бара ясно се чуваше всяка негова дума. Клер Манюел, останала сама, говореше на себе си:

— Какъв мъж! Защо не го срещнах по-рано? Тогава нямаше да се забъркам в тази проклета история...

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

В същата минута Ласитър забеляза как няколко мъже от предната редица се скупчиха един до друг и тихо си зашепнаха. Лицата им бяха мрачни. Бяха шестима и сигурно замисляха нещо лошо.

— Май че скоро ще се разрази буря — обърна се Ласитър към двамата шерифи. — Но вие се дръжте настрана! Аз сам ще се оправя. Вие само ще ме пазите откъм гърба.

Двамата негодници кимнаха ухилено.

Ласитър много добре знаеше какво си мислят в този момент. Бяха сигурни, че шестимата мъже ще го разкъсат на парчета. А когато тия типове се разправят окончателно с него, ще се намесят. Ще почне безредна стрелба и сигурно доста хора ще умрат. След това шерифите ще арестуват ония, които останат живи, и ще ги изправят пред съда за убийството на пълномощника на сенатора.

За Тоби Джексън и Харди Ринък най-последно ще настъпи спокойствие, тъй като ще постигнат целта си. А и гражданите ще ги уважават още повече.

Ласитър скръсти ръце на гърдите си в знак, че няма намерение да се бие.

— Стойте по местата си! — проговори спокойно той. — Няма никакъв смисъл. Срещу мен нямате шанс.

Шестимата наистина спряха на две крачки от него. Бяха стреснати от твърдостта и безстрашието, които се излъчваха от Ласитър, и не посмяха да се нахвърлят върху него.

— Значи искате момчето — продължи все така спокойно той. — Ще го обесите, без да му дадете никакъв шанс. Що за хора сте вие? Ще ми се да ви заплюя! Ако се установи, че младият Андерсън наистина е виновен, той ще си получи заслуженото. Ако обаче друг е извършил убийството, защо да наказвате невинен?

Той посочи двамата мъже, които стояха начело и изглеждаха като двама братя.

— Вие сте водачите! — извика Ласитър. — Кажете си имената!

— Аз съм Джейк Бъртън — отговори единият, — а това е брат ми Ли. Прав си, Ласитър, ние сме предводителите на тези хора. Няма да търпим сенаторът от Вирджиния сити да се меси в работите ни. Заедно

с всички останали граждани взехме решение присъдата да бъде изпълнена още тази нощ. А ако ти смяташ да ни попречиш, ще те разкъсаме на парчета! Нима си въобразяваш, че можеш да ни спреш? Трябва да си луд, за да си мислиш подобно нещо! — мъжът кипеше от гняв. Цялото му тяло се тресеше.

Ласитър остана съвсем спокоен. По лицето му не пролича и най-малко вълнение. Продължаваше да стои със скръстени на гърдите си ръце.

Под якето му беше скрит един „Ягуар“ — тайно оръжие, изработено специално за членовете на Бригада Седем. „Ягуар“ имаше четири барабана и четири цеви, разположени по двойки една над друга. Във всеки барабан имаше място за шестнадесет патрона от калибъра на въздушната пушка. Оръжието не беше непременно смъртоносно, но всяваше страх с непрекъснатата стрелба.

Ако Ласитър измъкнеше оръжието си изпод якето, щеше да настане страшна бъркотия. Но той нямаше никакво намерение да стреля. Смяташе да реши проблема по типичния за него начин.

В ушите му отекваха последните думи на Джейк Бъртън:

— Трябва да си луд, Ласитър!

Точно това му трябваше. Той хвърли кратък поглед през рамо към двамата шерифи.

— Вие не се намесвайте! — повтори той. — Сега вече това е моя лична работа.

Внезапно Ласитър скочи напред като тигър. Никой не го очакваше. За част от секундата грамадният мъж се превърна в ураган.

Двамата братя Бъртън получиха по един юмручен удар. Чу се страшен трясък. В следващия момент Ласитър сграбчи замаяните мъже с двете си ръце и ги изправи един срещу друг.

Тълпата отчаяно изрева. Братята Бъртън полетяха във въздуха, като изпищяха ужасено.

След секунди телата им се удариха в стоящите зад тях четирима мъже, които вече бяха извадили револверите си.

Никой не посмя да натисне спусъка. Не искаха да рискуват живота на шефовете си.

Настана страшна суматоха. Мъжете падаха един върху друг. В средата на тази бъркотия стоеше Ласитър и раздаваше юмручни удари

на всички страни. Вече никой не беше в състояние да го спре. За него това беше добре дошло.

Мъжете и жените се дърпаха страхливо назад и се свиваха един до друг. Повечето гледаха ужасени нощния спектакъл.

Какво ставаше в техния град?

Как така един човек се разправи с шестима здрави мъже! Никой не можеше да проумее това.

Този бой беше точно по вкуса на Ласитър. Не му трябваше никакво оръжие. Ето че отново сграбчи един мъж и го запрати надалеч. Мъжът се строполи върху съучастниците си. Всички бяха като замаяни. Никой не беше останал незасегнат. А и бяха вцепенени от изненада при това внезапно нападение.

Триста дяволи! Нима беше възможно подобно нещо?

Ласитър се изсмя и юмруците му отново изфучаха във въздуха. Ясно беше, че е време да се сложи край. Само така щеше да накара града да го уважава.

Правеше това за Джейми, сина на убития си приятел. Правеше го и за Мириам, дъщерята на Джери О'Хара, също загинал от ръцете на бандити. Правеше го най-вече, за да изобличи двамата престъпни шерифи.

Развихри се страхотна борба! Отдавна не му се беше налагало да се бие така.

Ето го отново старият Ласитър! Неукротим като тигър, щом се налагаше да се бори срещу закостенели привички, срещу престъпна несправедливост и да защитава бедните и слабите.

Разбира се, че и самият той понесе доста удари, но не усети почти нищо. За всеки получен удар отвръщаше с два, многократно по-силни.

Тълпата гледаше напрегнато, останала без дъх. Някои се кръстеха.

— Това е дяволът! — прошепна една жена на съседката си. — Не може да бъде човек! Този тип ще ни изпрати в ада. Още в началото забелязах, че носи на челото си невидимия дяволски знак. Да бягаме, Магда!

И двете жени хукнаха да бягат. Последваха ги и други. Не само жени, но и много мъже бързаха да се приберат, поклащайки глави. Повечето бяха обхванати от паника, сякаш беше избухнал пожар.

Двамата шерифи бяха замръзнали по местата си.

Отсреща се появи Клер Манюел и застана до огромния негър Самуел Файермен.

— Ти разбираш ли нещо, Самуел? — прошепна тя. — Това човек ли е или не?

— Това е най-добрият човек, когото познавам — кимна с глава негърът. — Хубаво би било да има повече като него.

Клер го изгледа смутено.

— Нима ще застанеш срещу мене, Сами?

— Какво искаш да кажеш, Клер?

Двамата отново се загледаха напред.

— Много добре знаеш!

Самуел не отговори. Много мразеше да го наричат Сами. Всъщност какво ли означаваше той за нея? Нищо! Беше просто един роб. Клер го използваше само понякога, когато имаше нужда от мъж, по-различен от другите, за да ѝ създаде разнообразие. Понякога дори се преструваше на влюбена.

Но иначе се любеше главно с двамата шерифи. А сега се прибави и този Ласитър...

Но Самуел хареса Ласитър още от първия миг, макар че не знаеше защо. Той винаги се вслушваше в гласа на инстинкта си, който му подсказваше, че новодошлият е нещо съвсем особено.

Междувременно тълпата се разпръсна между къщите и потъна в мрака. Братята Бъртън и съучастниците им или се свиваха, или лежаха в праха и стенеха от болка.

Ласитър стоеше сред тях, сякаш не беше станало нищо особено.

— Извинявайте! — произнесе с леден глас той. — Надявам се, че добре ще запомните урока, който ви дадох.

След тези думи спокойно се обърна към двамата шерифи.

6.

През цялото време Ласитър беше обърнал гръб на своите противници.

Нима не можеше да предвиди, че в сляпата си ярост някой от двамата би могъл да изпразни пистолета си в гръба му?

— Ето така се действа — каза спокойно той. — Не бива да се оставяте да ви заплашват. Мисля, че е вече време да си лягате. Повече никой няма да се осмели да закача Джеймс Андерсън.

Двамата шерифи не помръдваха. Съвсем другояче си представяха развоя на борбата. Това ясно личеше по израза на лицата им и Ласитър неволно се сети за думите на Самуел Файермен. Джейк и Ли Бъртън искаха да присвоят земите на Андерсън, затова се опитаха да измъкнат момчето със сила от затвора и да го линчуват. „Бащата убит, синът обесен“ — така си мислеха тези негодници! А пък двамата шерифи вече бяха предявили претенциите си към същия имот и нямаха интерес да спасят затвореното момче.

„Вероятно има още една причина всички да искат смъртта на младежа — помисли си Ласитър. — Джейми сигурно знае нещо за убийството на баща си и на стария съдия.“

Зад гръба му се чуха стъпки. Ласитър хвърли бърз поглед през рамо и видя, че братята Бъртън и хората им се измъкват от мястото на боя.

Пред бара все още стояха Клер Манюел и негрът. Ласитър огледа наоколо и отново се обърна към шерифите.

Пред себе си имаше изпечени негодници! Ето че стояха като невинни агънца и дори се усмихваха. „Само остава да ме поздравят — каза си гневно Ласитър. — При това с удоволствие биха ми забили няколко куршума.“

Тия двамата явно имаха доста престъпления зад гръба си. Познаваха всички номера, а със сигурност знаеха и законите. Бяха легално избрани за равноправни шерифи и хората от града държаха на тях.

Междувременно гражданите се бяха разотишли, но Ласитър добре знаеше какви неща се говорят за него по къщите. Сигурно страшно го ругаеха. Той беше чужденец в малкия град край Палмето Ривър. На всичкото отгоре беше предотвратил в последния момент едно обесване, на което доста хора се радваха.

Сега пък беше пребил двама честни граждани — братята Джейк и Ли Бъртън.

Ласитър четеше мислите на хората от Тенабо и затова не си правеше никакви илюзии. Щеше да му бъде много трудно сам срещу целия град. А и двамата шерифи не бяха лесни противници. Освен това лъжата му, че е пълномощник на сенатора Джеферсън, все някога щеше да излезе на бял свят.

Ето че го бяха разкрили!

— Междувременно ние двамата размислихме добре, Ласитър — заговори Тоби Джексън. — И стигнахме до извода, че си един проклет лъжец. Я ни покажи пак документа, който ни тикна под носа днес следобед.

Ласитър се направи на учуден.

— Какво искате?

— Искаме да видим по-добре онази хартийка — обади се Харди Ринък. — Ние сме представители на закона и трябва да сме сигурни, че не си мошеник.

Ласитър ухилено поклати глава.

— Вече ви показах документа и това е достатъчно — отговори спокойно той. — Освен това не е в джоба ми.

— А къде е? — попита подигравателно Джексън. — Да не би да си го загубил?

Ласитър сви рамене.

— Много е възможно.

Двамата се ухилиха.

— Ти искаш да ни излъжеш, Ласитър — каза Ринък. — Но ние си спомняме за историята в Ларедо. Там успя да се измъкнеш от съда и да отървеш бесилката. Да, ние много мислихме за тебе. Въобще не вярваме на историята със сенатора. Ти пак блъфира. Признай си!

Ласитър изруга наум.

Не можеше повторно да ги излъже с фалшивия документ. Този път щяха да го прочетат дума по дума и измамата бързо щеше да бъде

разкрита.

Какво да прави? Ако не намери изход, Джейми Андерсън със сигурност ще бъде загубен.

— Ами сега, Ласитър? — обади се Ринък. — Ще ни покажеш ли документа си?

За момент Ласитър се изкуши да им стовари по един юмрук, да измъкне Джейми от килията и двамата да изчезнат от града. Но бързо отхвърли тази мисъл. Така всички щяха да сметнат Джейми за виновен и положението му щеше да се влоши още повече. Беше необходима дяволска изобретателност, за да измъкне момчето от този лабиринт на беззаконието.

А Ласитър винаги разполагаше с достатъчно номера. В подходящия момент му хрумваше нещо неочаквано. Вътрешно той вече потриваше ръце от удоволствие. Имаше да се чудят тия мошеници!

— Предлагам ви да отидем в бара — каза Ласитър. — Там на спокойствие ще поговорим за всичко.

Двамата ухилено кимнаха.

— Добро предложение — похвали го Тоби Джексън. — Имам чувството, че ще намерим общ език.

Тримата тръгнаха към бара на Клер Манюел. По улицата вече нямаше жива душа. Зад тезгяха ги очакваха русата Клер и черният Самуел.

— Излез навън да пазиш, приятелю Самуел — обърна се към него Ласитър. — Нищо чудно някой луд да се опита да линчува момчето.

Негърът дори не трепна. Без да задава въпроси, той излезе навън. Ласитър остана сам с Клер Манюел и двамата шерифи. Жената бързо напълни три чаши с уиски. Изглеждаше доста нервна.

— Нека първо да изпием по нещо — каза Ласитър. — Смятам, че сме си го заслужили.

Всички вдигнаха чашите си.

— Ти наистина го заслужи — промълви Клер. — Никога не съм срещала боец като тебе. Как успя да се справиш с шестима мъже наведнъж! Целият град трепери пред тебе!

Двамата фалшиви шерифи изкривиха сърдито лица. Не можеха да преглътнат, че се е появил някой по-добър от тях. Затова тайно се

заклеха да му го върнат тъпкано. Нямахте да му простят, това беше ясно.

— Действувах в името на закона — отговори Ласитър. — Смятам това за свой дълг.

Шерифите се изсмяха подигравателно.

— Я си спести сладките приказки! — изръмжа гневно Харди Ринък. — Поне сега бъди честен! Да не сме деца!

— Хайде, няма ли да ни покажеш документа? — попита Тоби Джексън. — Така ще избегнеш някои усложнения.

Ласитър се направи, че претърсва джобовете си. После въпросително изгледа Клер Манюел.

— Възможно ли е да съм го загубил горе в стаята ти? — попита той. — Толкова бързо се съблякох, че сигурно е паднал от джоба ми.

Тоби Джексън и Харди Ринък отново изкривиха лица. Противникът им беше улучил където трябва.

— Нима си спала с този кучи син? — изкрещя гневно Харди Ринък. — Вярно ли е, а?

Клер Манюел се усмихна.

— Защо не? — попита небрежно тя. — Ласитър е великолепен мъж. Сега той е един от нас. Пък и аз имах нещо предвид, когато легнах с него. Мислите ли, че не знаех кой е той?

Внезапно тримата избухнаха във висок смях. Най-после Ласитър разбра как стоят работите.

Клер Манюел беше съюзница на двамата шерифи. Как можа да се остави да бъде прелъстен именно от нея! Двамата прекараха незабравими часове заедно. Тя беше наистина великолепна жена и здравата му беше замаяла главата.

Значи спеше не само със Самуел Файермен, а и с тия престъпници. Явно нямаше никакви скрупули.

Как се смееха само! Бяха го изобличили, това беше ясно. Сега му оставаше само да направи благоприлична физиономия и да се включи в играта им. Нямахте какво друго да се прави.

Той иронично присви устни, посегна към бутилката с уиски и напълни чашата си.

— Поне признаваш ли си, Ласитър? — попита Клер. — Смелостта ти стига дотам, нали?

Той отпи глътка и небрежно кимна. Вече нищо нямаше значение. Сега трябваше да погледне врага направо в очите. Нямаше смисъл да се преструва. Номерът с документа нямаше да мине втори път.

— Прави сте — проговори той. — Наистина ви преметнах.

Клер застана плътно до него и сложи ръка на кръста му.

Шерифите продължаваха да се смеят, като че ли присъствуваха на някоя добра шега. На него му се стори, че те дори не се сърдят. Всъщност вече не се смееха, а по-скоро се хилеха. Държаха да чуят какво ще им кажат Ласитър и жената.

— Защо рискува така? — попита Клер. — Какво мислеше, че ще спечелиш?

— Това е дълга история — отговори Ласитър. — По-рано бяхме приятели с Ейбрахам Андерсън и с Джери О'Хара, когото също убиха. Мириам О'Хара ми разказа какво се готви тук и реших да намина насам. Нищо чудно да срещна някои стари приятели, казах си аз. За щастие пристигнах навреме.

— И тогава ни излезе насреща с проклетия си номер — каза Харди Ринък. — Какво ще спечелиш от това, Ласитър?

— Много неща — отговори спокойно той. — Но сега не мога да ви кажа нищо. Един ден ще разберете.

Клер се сгуши още по-плътно до него.

— Поне на мен няма ли да кажеш, скъпи? — прошепна му тя.

Ласитър поклати глава.

— На никого не казвам — отговори небрежно той. — Един ден ще го узнаете. Трябва само да имате малко търпение.

И тримата бяха станали сериозни. Вече никой не се хилеше, нито се усмихваше любезно както преди.

Без много да му мислят, двамата шерифи измъкнаха револверите си и ги насочиха право в гърдите на Ласитър.

Той спокойно отпи от чашата си и рече:

— Не се старайте толкова! И без това няма да ви кажа нищо. Ако сега ме застреляте, толкова по-зле за вас. Никога няма да узнаете каква игра се играе тук. И ще трябва да се откажете поне от един милион долара...

Мъжете и жената го изгледаха с разширени от изненада очи.

— Какво искаш да кажеш, Ласитър? — попита Клер. — Как да разбираме това?

— Има една голяма тайна — отговори тихо той. — Ще я научите, едва когато ми бъде възможно да ви я кажа. Сега не бива да издавам нищо. Имайте търпение! Още не му е дошло времето. Аз...

Той рязко прекъсна изречението и пристъпи към действие. За миг отново се превърна в истински ураган.

И този път не употреби оръжие. Удари едновременно с двете си ръце стиснатите юмруци на шерифите, които в един глас извикаха от болка. Ревът им беше като на два койота, попаднали в капан.

Револверите им издрънчаха на пода. С изкривени от болка лица, двамата притиснаха китки под левите си мишници, като подскачаха от крак на крак. Мина доста време, преди да престанат да вият. Болката постепенно заглъхваше.

Ласитър ритна револверите настрани и спокойно проговори:

— Ако желаете, можем да продължим. И без това добре съм загрял.

Едва завърши изречението, когато двамата мъже се нахвърлиха върху него. Пак изреваха, този път от гняв. Не можеха да преглътнат такова унижително поражение. Сега щяха да платят на този кучи син за всичко, което им беше сторил. И двамата бяха яки мъже. Бяха убедени, че няма да се уловят на въдицата му, защото много внимателно бяха наблюдавали номерата, които прилагаше.

Смятаха, че Ласитър просто е имал късмет. Този път, обаче, вярваха, че няма да му провърви.

Междувременно бяха забравили болката и беснееха от гняв. Нямаше да се оставят на един-единствен мъж, който и да е той, да ги унижи така, особено пред очите на Клер.

— Сега ще му покажем, Харди! — изръмжа Джексън. — Би било смешно, ако се оставим да ни надвие.

Ласитър елегантно се отдръпна назад.

— Я престанете, идиоти такива! — изкрещя Клер Манюел. — Няма смисъл да се биете.

Мъжете обаче не я послушаха. Ласитър гъвкаво се отстрани от пътя им и двамата нападатели полетяха напред.

После всичко стана много бързо. Ласитър сграбчи първо Харди Ринък, използвайки една от хватките, научени от японския треньор. Изведнъж Ринък се усети лек като перце. Като от само себе си, той се

отлепи от пода и полетя срещу партньора си. Двамата мъже се строполоиха на земята и останаха да лежат там като замаяни.

Ласитър с един скок се озова до тях, хвана ги за вратовете и с все сила блъсна главите им една в друга. Мъжете тихо изстенаха. Явно не им оставаше много сила.

Той ги повдигна и този път удари главите им в стената. Коленете им омекнаха и двамата се свлякоха на пода.

Широко разкراчен, Ласитър застана пред тях.

— Получихте ли си го? — попита с усмивка той. — Позволявам ви да опитате още веднъж, ако искате.

— Престанете! — изкрещя Клер. — Напълно е безсмислено. Нима все още не разбирате, че не можете да се мерите с Ласитър? Защо сте такива тъпаци?

Двамата се изправиха на крака, олюлявайки се. Очите им се бяха изцъклили. Ласитър пристъпи към тезгяха.

— Предлагам ви да прием по чаша — каза той. — Няма никакъв смисъл взаимно да си разбиваме главите.

Клер се усмихна прелъстително.

— Ти все повече ми харесваш! — каза тя. — Какъв мъж си само!

После напълни четири чаши с уиски. Двамата шерифи също се приближиха с несигурни стъпки към тезгяха. Най-после бяха проумели, че е безсмислено да се мерят с човек като Ласитър. Пъшкайки тежко, те застанаха до грамадния мъж, на когото нищо не му личеше.

— Ти спечели — изхриптя Тоби Джексън. Той посегна към чашата с трепереща ръка. — Явно си по-добрият...

— И аз така смятам — присъедини се към него Ринък, който едва си поемаше дъх. — Затова предлагам да сключим мир. Приемаш ли, Ласитър?

В отговор Ласитър вдигна чашата си.

— Защо да не приема? — усмихна се той. — Важното е сега да решим какво ще стане с Джеймс Андерсън.

Клер Манюел се усмихна доволно.

— Ти какво искаш да правиш с момчето? — попита тя и в гласа й ясно пролича съмнение. — Имаш ли някакъв план? Каква е тайната, за която говореше преди?

— Нали казах, че по-късно ще ви разкрия всичко — отговори Ласитър. — Ще мине доста време. Във всеки случай знайте, че става въпрос за много пари.

Очите на Клер светнаха.

— Колко пари?

— Смятам, че за трима ви ще има не по-малко от милион, ако следвате съветите ми.

Сега и двамата шерифи проявиха интерес. Бързо забравиха поражението си и протегнаха ръце на Ласитър. Той пое една след друга десниците им и здраво ги разтърси.

— Така ми харесвате — похвали ги той. — Повярвайте ми, няма да съжалявате, че се съюзихте с мен. Трябва да се държим здраво един за друг, ако искаме да постигнем целта си.

Всички вдигнаха чашите си.

— Няма ли поне да намекнеш нещо, Ласитър? — попита задъхано Клер. — Много искам да зная за какво се отнася.

Но и на самия него не му беше ясно.

Той просто искаше да печели време. Време за Джейми Андерсън. После всичко щеше да се уреди от само себе си. Поне Ласитър така се надяваше.

— Първо трябва да се погрижим за Джеймс Андерсън — повтори той. — Искам момчето да бъде освободено колкото се може по-скоро. Това е много важно. Иначе ония негодници може наистина да го линчуват. Братята Бъртън са хвърлили око на земите му.

— Откъде знаеш? — изненада се Клер. — Кой ти каза?

— Знам още много неща — отвърна тайнствено той. — Ще има да се чудите, като ги чуете.

Шерифите и жената многозначително се спогледаха. Ласитър се запита какви ли мисли ги вълнуват в момента.

— Но какво смяташ да правиш с Джейми? — попита напрегнато Клер. — Какъв е планът ти?

— Първо го пуснете — обърна се Ласитър към шерифите. — Всичко останало ще си тръгне от само себе си.

Тоби Джексън вдигна и двете си ръце в знак на протест.

— Но ние в никакъв случай не можем да пуснем ей така на свобода осъден на смърт убиец!

Ласитър се усмихна.

— Ще го направим да прилича на бягство. Момчето сигурно има приятели, които искат да му помогнат. Хората веднага ще повярват на това. Вие двамата имате опит в подобни неща. Затова се надявам, че все ще ви хрумне нещо подходящо.

— А на теб нищо ли не ти хрумна? — попита коварно Харди Ринък.

Ласитър поклати глава.

— Това е ваша работа. Сами се погрижете за освобождаването на момчето. В очите на хората от този град съм пълномощник на сенатора Джеферсън. Те вярват в това и аз ще се погрижа върху мен да не падне и сянка на съмнение.

Двамата мъже се спогледаха и си кимнаха.

— Е, добре — отговори Ринък. — А после? След като го пуснем, какво ще правим после? Ти какви гаранции ще ни дадеш, че играеш честно и почтено? Възможно е отново да искаш да ни преметнеш...

Разбира се, той имаше право. Ласитър не искаше нищо друго, освен да скрие момчето на сигурно място, далеч от града, за да не попадне в ръцете на тази банда негодници.

После всичко щеше да потръгне. Засега имаше нужда от свобода на действие.

Едва когато отпадне грижата за Джейми, той щеше да се заеме с двамата негодници с шерифски звезди на гърдите. Тежко им тогава! Ласитър още отсега се радваше на този ден.

— Харди е прав — намеси се Клер. — Все пак ни е необходима известна гаранция. Имаш ли пари в брой?

— Да, около десет хиляди — отговори откровено Ласитър.

Не му убягна как тримата си смигнаха съзаклятнически.

— Това звучи добре — каза Клер. — Хайде да поиграем на карти. Ако загубиш, десетте хиляди са наши. Ще ти ги върнем, когато се убедим, че не си ни излъгал — гласът ѝ прозвуча изненадващо твърдо.

За Ласитър нямаше съмнение, че се готвят да го измамат.

„Три фалшиви аса!“ — помисли си той, въпреки че не знаеше, че предишния ден Робърт Саломон Смит, новият шеф на Бригада Седем, беше употребил същите тези думи.

— Е, съгласен ли си? — настоя Клер. — Ти естествено имаш шанс да спечелиш. Или ни нямаш доверие?

— Защо смяташ така? Все пак имаме горе-долу еднакви шансове
— отговори Ласитър.

— Да, прав си.

— А по какви правила ще играем?

Клер се усмихна загадъчно.

— Има едно просто правило — каза тя. — Колода карти се поставя на средата на масата и всеки изтегля по една карта. Който накрая събере най-много аса, печели играта.

Ласитър веднага усети клопката.

— На десетте хиляди ли ще играем?

— За бога! — извика Клер. — Никога не бихме направили подобно нещо. Предлагам да играем на 500 долара. После може и да увеличим мизата. Съгласен ли си?

Той невъзмутимо кимна.

— Предложението ви е коректно. Ще играем. Веднага ли започваме?

Клер размени бърз поглед с двамата си съучастници, който не убягна от вниманието на Ласитър.

— Най-добре веднага — предложи тя. — Колкото по-бързо уредим нещата, толкова по-добре за всички ни. Съгласен ли си?

Той равнодушно вдигна рамене.

— На мене ми е все едно.

След пет минути четиримата седнаха на една от масите и започна напрегната игра с най-простите и същевременно най-безмилостните правила, които Ласитър беше срещал досега.

7.

Тъкмо когато Ласитър седна на масата, в малкия град Тенабо влизаше един човек, който имаше дълга брада, стигаща почти до пъпа му. Казваше се Ернесто. Всъщност пълното му име беше Ернесто Секула и беше един от най-смелите бойци, които са живели някога по тези места.

Той не беше обикновен човек. В действителност беше мексикански благородник, един от най-големите богаташи в тази обширна земя, но обичаше приключенията и вече от доста години насам скиташе из цялата страна.

Дон Ернесто беше приятел на забуления с тайнственост Майо Муртуро и още по-тайнствения Сам Чарлтън, някогашен майор от армията на Южните щати, който все още не можеше да се примири с това, че Гражданската война в Съединените щати отдавна е завършила.

Тези толкова различни и толкова необикновени мъже бяха приятели на Ласитър. Разбира се, той имаше и много приятелки, но тук ще споменем преди всичко Кара Маракоф и Кончита Лусеро.

Преди това Ласитър се беше влюбил в Кончита, но се оттегли с достойнство, когато разбра, че дон Ернесто също я обича.

Веднъж, след поредното си приключение, Ласитър се беше отбил в Ел Пасо да види сина си Джей — прекрасно седемгодишно момченце, което растеше в голямото семейство на търговеца на коне Бенито Санчес. Ласитър беше скрил детето си там, след жестокото убийство на жена му Мери.

След този страшен ден, Ласитър беше обявил безмилостна война на всички бандити и не след дълго беше станал член на секретната Бригада Седем.

Дон Ернесто беше добре осведомен за всичко това. Ето защо пристигна тайно в този малък град, където Ласитър беше попаднал сред банда разбойници. Дон Ернесто вече знаеше всичко. Скрило беше наблюдавал събитията и със задоволство видя как приятелят му се справи успешно с шестимата бандити, които се опитваха да линчуват

затвореното момче. Ако се беше случило нещо с Ласитър, той веднага щеше да му се притече на помощ.

Брадятият мексиканец носеше пъстро пончо. Той безшумно се промъкна към задния двор на шерифския офис. Извади от джоба на панталона си парче закривена тел и предпазливо я пхна в ключалката на масивната врата, така че не се чу никакъв шум, а само леко проскърцване, когато шперцът се превъртя.

По брадатото му лице пробягна доволна усмивка. Всичко стана много по-бързо и по-просто, отколкото беше очаквал. Той внимателно откrehна вратата и влезе вътре. В офиса цареше пълен мрак, но дон Ернесто не се уплаши. Той имаше очи на котка и обоняние на рис. Затова се плъзна по тъмния коридор, без да причини и най-малък шум.

Когато стигна до вратата към офиса, мъжът внезапно се закова на място. Беше чул зад гърба си шум. Инстинктът му заби тревога. Той светкавично се обърна и, въпреки тъмнината, съзря очертанията на грамаден мъж в непосредствена близост до себе си.

Стори му се, че този мъж го е очаквал.

Ръката на дон Ернесто се стрелна под пончото. Движението му беше като рефлекс — изключително точно и бързо.

Нямаше време да си разменят приказки, а трябваше да се действа. Мексиканецът искаше да свърши бързо и незабележимо онова, за което беше дошъл. Никой не биваше да му попречи.

Във въздуха полетяха две железни топки, привързани на един кожен ремък. Това беше бола — уред, използван от аржентинските гаучоси за улавяне на говеда.

Дон Ернесто си послужи с него, за да свали на земята огромния мъж, появил се така внезапно пред него.

Тъй като силуетът му едва се различаваше в мрака, железните топки го улучиха в главата. Непознатият изохка и падна на колене. Мексиканецът се наведе над него и бързо драсна клечка кибрит в тока на ботуша си. В светлината се появи лице на негър.

— Божичко! — промърмори дон Ернесто. — Познавам това момче. Как ли се казваше?

Но не му се удаде да си спомни името на Самуел Файермен. Беше виждал обаче лицето му.

Самуел беше в безсъзнание и лежеше като мъртъв на пода. Железните топки на болата с такава сила го бяха ударили по главата, че

щеше да се свести едва след половин час, а може би и по-късно.

— Много съжалявам, момко — прошепна дон Ернесто. — Ще има да те боли главата, но какво да се прави. Ще те обезщетя някой ден, обещавам ти го най-тържествено!

После продължи пътя си. Болата отдавна беше скрита под пъстрото му пончо. С опипване стигна до входа към ареста. От четирите килии в затвора само една беше заета и в нея спеше Джеймс Андерсън. Пред вратата му светеше фенер.

Момчето се стресна и едва не изпищя, когато пред него внезапно застана увит с пончо брадат мъж. Първата му мисъл беше, че са дошли да го линчуват. Целият се разтрепери от страх.

— Тихо, тихо, Джейми! — прошепна дон Ернесто. — Ние ти мислим доброто. Ти имаш много приятели, момчето ми.

Джеймс Андерсън седна на нара. В гласа на този непознат мъж имаше нещо, което будеше доверие и надежда.

Дали пък небесната справедливост все пак не го закриляше? Джеймс Андерсън се уповаваше на бога.

— Само не вдигай шум, Джейми — продължи дон Ернесто. — Знам всичко, което се върши тук. Сега ще отида да потърся ключовете за килията ти. След няколко минути ще бъдеш на свобода. Разчитай на мен. Или ми нямаш доверие?

Момчето отчаяно заплака. Все още не можеше да проумее случилото се. Кой беше този напълно непознат мъж, който искаше да го освободи от затвора? А пък следобед се беше появил онзи Ласитър... Дали между двамата имаше връзка?

Джеймс Андерсън си спомняше, че баща му е имал приятел с това име, но не знаеше нищо повече за него. Затова импулсивно се надигна и прошепна на брадатия мексиканец:

— Познаваш ли Ласитър?

Дон Ернесто изненадано се усмихна. За момент се изкуши да премълчи пред момчето истината, но после решително кимна.

— Вие, Андерсънови, имате повече приятели, отколкото си мислите. А двамата шерифи имат повече неприятели, отколкото могат да си представят — каза той. — Отивам да взема ключа от килията ти, момче. После двамата изчезваме.

Дон Ернесто се върна след по-малко от минута. Джеймс Андерсън все още трепереше от страх. Дали този тайнствен

мексиканец все пак не беше някой от бандитите, които непременно искаха да го линчуват?

Той застана до решетката с разширени от ужас очи. Не му се вярваше, че ще оцелее. Струваше му се, че младият му живот ей сега ще свърши и никога повече няма да види белия свят.

Затова, когато дон Ернесто се върна с връзката ключове, Джейми не можа да повярва.

— Ей сега ще отключа — обади се мексиканецът. — Само след секунди ще бъдеш свободен.

И наистина — вратата скоро се отвори и Джейми пристъпи навън, треперещ от страх.

— А сега да изчезваме отгук! — прошепна дон Ернесто. — По-късно ще решим какво да правим.

Минаха покрай негъра, който все още беше в безсъзнание, и момчето попита:

— Ти ли го цапардоса така?

— Защо ме питаш?

— Защото това е Самуел Файермен, един от най-добрите мъже, които познавам. Той не заслужава такова отношение.

Ернесто кимна.

— Прав си. Хайде да вървим. Той скоро ще дойде в съзнание. Малко ще го заболи главата и толкова.

Двамата бързо излязоха навън.

* * *

Вече се зазоряваше.

— Още няма вест от Ласитър — съобщи полковник Евърет В. Керингтън. — Изпратих вече пет телеграми в Ел Пасо, но няма никакъв отговор. Като че ли земята го погълна!

Робърт Саломон Смит се усмихна по обичайния си начин, при което полковникът почувствува как се облива в студена пот. Всички шефове на Бригада Седем инстинктивно усещаха превъзходството му. В изблик на искреност полковник Керингтън веднъж го нарече „брадатия мъдрец“ и Робърт С. Смит знаеше това. В края на краищата,

той не беше глупак и неслучайно беше застанал начело на могъщата Бригада Седем.

Бригада Седем. Секретната организация, за която знаеха възможно най-малко хора. А много от членовете ѝ дори не се познаваха помежду си.

Назначаването на Робърт С. Смит за главен шеф на Бригада Седем беше изненадващо за мнозина. Тримата полковници, които в този момент стояха пред него — Джордж Д. Стивънсън, Рандолф Уоруик и Евърет В. Керингтън — все още не можеха да осъзнаят напълно този факт. Трудно им беше да приемат новия си командир, който ги караше да се съмняват в досегашната си работа.

Най-засегнат се чувствуваше полковник Евърет В. Керингтън. Откъде накъде му бяха сложили за началник именно този Саломон. Макар че, принципно погледнато, той не можеше да възрази срещу действията на шефа си, все пак изпитваше недоволство.

Най-много се ядоса Джордж Д. Стивънсън, който преди време беше поръчителствал на Ласитър да стане член на Бригада Седем.

— Нима наистина не знаете къде е Ласитър сега, господа? — попита спокойно Робърт С. Смит. Всички се възхищаваха от самообладанието му, макар че никой не си го признаваше.

— Последната вест получихме от Ел Пасо — отговори сковано полковник Керингтън. — Ласитър е бил там известно време и после е изчезнал безследно. Поне така гласят съобщенията на информаторите ни.

Робърт С. Смит се усмихна потайно. Такъв си беше той. Никога не се разбираше какво точно мисли.

Навън ставаше все по-светло. В коридора се чуха стъпки и скоро някой почука на вратата. Влезе служител в ливрея и подаде на Робърт С. Смит върху сребърна табла затворена подпечатана телеграма.

Робърт С. Смит я отвори и я прочете със смръщено чело. После внезапно избухна в смях.

— Това е невероятно! — извика той. — Чуйте това, господа! Той наистина е вече в Тенабо! Просто не мога да повярвам! — и смаяно заклати глава.

Тримата полковници се усмихнаха снизходително. Те по-добре от него познаваха Ласитър.

— Явно е, че вие още не познавате добре този човек, сър — отговори рязко Джордж Д. Стивънсън. — Но това е разбираемо. Вие сте едва от един месец шеф на Бригада Седем.

— Как да разбирам думите ви? — намръщи се Смит. — Ако го познавахте толкова добре, господин Стивънсън, трябваше да знаете къде е. Но на вас това не ви беше известно.

Стивънсън остана невъзмутим.

— Това е невъзможно, сър. Ласитър е като вълк-единак. Той често върши неща, които никога не би направил един нормален човек, и непрекъснато изненадва противниците си с най-невероятни номера. Точно затова е толкова полезен за Бригада Седем.

— Нима искате да кажете, че не можете да го опитомите?

— Него никой не може да го укроти — отговори упорито полковник Стивънсън. — Ще ви дам един добър съвет, сър. Не се захващайте с Ласитър! Убеден съм, че той ще изпълни дълга си с чест. На него може стопроцентово да се разчита.

Робърт С. Смит закрачи напред-назад из стаята със смръщено чело.

Тримата полковници се погледнаха многозначително. Умееха да се разбират без думи.

— Да, смятам, че имате право, господа — каза след известно време той. — Действително трябва да го оставим на мира. Питам се обаче какво ще стане, ако Ласитър не успее да се справи с трите фалшиви аса.

Полковниците вдигнаха рамене.

— Ще почакаме и ще видим — каза Керингтън. — Едно от основните условия на Бригада Седем е да не се вдига много шум. Нашите хора са задължени да действуват, без да правят впечатление. Никой не бива да заподозре, че съществува някаква тайна организация, иначе бихме могли да пуснем цял полк шерифи и пълномощници, които да действуват съвсем открито. Всички знаем, че Бригада Седем беше създадена, за да обедини най-добрите ни мъже за борба срещу престъпността. А те ще имат успех, само ако се смесят с престъпниците, които трябва да заловят. Ето например трите фалшиви аса. Ласитър може да ги обезвреди, само ако подходи към тях не по обикновен начин.

Робърт С. Смит раздражено махна с ръка.

— Не ме поучавайте, полковник! Осведомен съм отлично за всичко. Ще изчакаме и ще видим как ще подходи Ласитър към този случай.

— Да, най-добре е да изчакаме — съгласи се Керингтън.

Другите двама също кимнаха с глава.

— Въпреки всичко ще изпратя доверен човек да се осведоми какво става в Тенабо — каза Робърт С. Смит. — Иначе откъде би дошла тази телеграма? Как бихте узнали, че Ласитър е вече там?

— Ако нямате нищо против, ще задвижа нещата, сър — обади се Керингтън. — Съгласен ли сте?

— Разбира се — кимна величествено Робърт С. Смит.

— Аз ще уредя всичко — обеща Керингтън. — Не е ваша работа да се занимавате с подобни дреболии.

— Благодаря ви.

Двамата полковници едва сдържаха усмивките си.

Бяха прекарали цялата нощ с новия си шеф. Беше много държелив човек, това трябваше да му се признае. Не се плашеше и от най-силното питие. И тримата бяха обърнали по няколко чашки по време на нощното заседание, а той оставаше спокоен и невъзмутим както винаги.

— Благодаря и на вас, господа — продължи Робърт С. Смит. — Радвам се, че от всички страни получавам подкрепа, иначе бих бил загубен. Все пак вие тримата ръководите Бригада Седем вече доста време. И за да бъда съвсем откровен...

Той направи кратка пауза и огледа тримата си събеседници. Всеки почувствува върху себе си внимателния му поглед.

— Да, за да бъда съвсем честен — повтори последните си думи той, — ще ви кажа, че аз не желая да играя тук ролята на големия шеф. Напротив! Отдавна забелязах, че този пост не е за мене. Аз самият не разбирам защо Вашингтон ме определи за шеф на Бригада Седем. След няколко седмици ще помоля да ме преместят на друга служба. Сигурен съм, че вие тримата ще се справите по-добре от мене в тази лудница.

Робърт Смит пристъпи към масата, напълни чашите с уиски и ги подаде на тримата полковници.

— Пия за здравето на Ласитър — произнесе тържествено той. — Дано има късмет в Тенабо...

8.

Ласитър обаче нямаше късмет. Поне засега щастието не беше на негова страна. Когато Робърт Смит пиеше за негово здраве, той тъкмо губеше последните си долари в „Невада стар“.

Ласитър никога досега не беше участвувал в игра на карти, подобна на тази с асата. Ето че набързо обедня с десет хиляди долара. Ужасна игра! Едно тестве на масата и всеки тегли по една карта. Който събере най-много аса, печели.

Ласитър не успя да спечели нито веднъж. Естествено, той бързо разбра коя е причината за това. Погледът му беше достатъчно внимателен, а и имаше богат опит в това отношение. През последните години му се беше наложило да се сблъсква с какви ли не професионални картоиграчи мошеници.

Но тия тримата бяха по-добри от всички. И най-вече бяха изключително нахални. Дали пък не го смятаха за глупак? Ласитър се чудеше дали да се направи на обиден или не.

Последните му долари тъкмо сменяха притежателя си... Той се прозя и се изправи. Двамата шерифи се надигнаха веднага след него с ръце на револверите.

Може би си мислеха, че той се готви да ги нападне? Точно това пролича по жестовете им.

— Какво има? — попита безгрижно Ласитър. — Нима вярвате, че ще се скарам с вас заради някакви си десет хиляди?

Тримата наистина бяха фалшиви също като картите, които през цялото време измъкваха от ръкавите си! Негодниците застанаха срещу него като невинни ангелчета, а Клер Манюел сърдечно се засмя.

— Плюй на тези десет хиляди, Ласитър! Ти вече окончателно премина в нашия лагер. Нали така се уговорихме в началото на играта? Сигурна съм, че няма да съжаляваш.

Той мълчаливо кимна. Беше наясно, че се е впуснал в игра, в която го очакваше трикратна смърт.

Но така трябваше да бъде. Вече нямаше връщане назад.

Щом беше започнал нещо, трябваше да го довърши и да изтърпи всички последствия, дори ако това му струва живота.

Ласитър проявяваше изключителен инат. Понякога даже му доставяше удоволствие да го раздразнят, за да може да си отмъсти както трябва.

Три фалшиви аса!

Клер Манюел и двамата мошеници, които бяха окичили гърдите си с шерифски значки, трябваше да бъдат изобличени.

Ласитър трябваше да ги изобличи.

Но как?

И тримата бяха изпечени негодници. Освен това, познаваха закона. Много добре знаеха, че не могат да ги обвинят в нищо. Затова и сега стояха срещу него самодоволно ухилени. Най-лоша от тримата беше Клер Манюел, която, като продължаваше да се смее, отиде зад бара. Тя напълни четири чаши с уиски — първокласно „Кентъки бърбън“, от което вече бяха изпили доста големи количества.

— Това е за сметка на заведението — каза жената. — Но защо ли да го повтарям, Ласитър! Нали вече си един от нас...

Той се усмихна вяло.

— Радвам се — после прибави: — Още от самото начало ви смятах за свои приятели — след това въпросително изгледа Клер. — А как стоят нещата с нас двамата? Няколко часа сън ще ми дойдат добре.

Двамата шерифи окуражително кимнаха на съучастницата си.

— Иди, иди, щом ще спиш с него, Клер! — подкани я Тоби Джексън, сякаш това беше най-естественото нещо на света. — Нали междуременно всички станавме приятели.

Харди Ринък развеселено се изсмя. За негодниците нямаше нищо свято.

Тримата скоро щяха да опознаят Ласитър, и то много добре. Но още не беше дошло времето за това. Ласитър трябваше да търпи. По лицето му не трепна нито мускул. Той изпи уискито си и се обърна към Клер:

— Да вървим тогава!

Тя заобиколи тезгяха и мушна ръката си в неговата. Двамата тръгнаха към стълбата, която водеше към горния етаж, когато двете крила на въртящата се врата се разтвориха с трясък и се удариха в стената.

В бара се втурна Самуел Файермен. На лявото му слепоочие се синееше огромна цицина. Пъшкайки тежко, той се спря напред сред салона.

Шерифите бяха толкова пияни, че едва ли забелязаха състоянието на грамадния негър. По-скоро се ядосаха, че чернокожият си е позволил да им попречи. Не, нямаше да търпят подобна наглост!

— Момчето! — извика Самуел. — Джейми Андерсън! Отвлякоха момчето. Аз не можах да им попреча, заклевам се! Всичко стана ужасно бързо. А Мириам... О, божичко, не мога да повярвам!

Тежко дишайки, той не можа да продължи. Явно беше ударен с тежък предмет по главата, защото едва се държеше на крака.

Клер изтича до бара и взе една бутилка уиски. Ласитър пристъпи към отчаяния негър.

— Спокойно, приятелю, запази самообладание!

Клер донесе бутилката и една чаша.

— Първо седни, Сами — каза тя и го отведе до най-близкия стол. — Изпий една чаша, а после ще ми разкажеш за случилото се.

Самуел изпи уискито на един дъх. После дълбоко въздъхна и се опита да уравни дишането си.

— Изпратихте ме да пазя момчето — заговори дрезгаво той. — Към полунощ ми се стори, че чух подозрителен шум и влязох в офиса от предната врата. А после...

— Как успя? — изфъфли Харди Ринък, който се събуди за миг. — Много добре си спомням, че заключихме вратата. Ето го и ключа!

Негърът се усмихна.

— Разбира се, беше заключено, шерифе, но и аз знам някои трикове.

— Какво, по дяволите... — изкрещя гневно Харди, но Клер безцеремонно махна с ръка и той млъкна.

— Това не е важно сега! — извика сърдито тя. — Мълчете там вие двамата. Аз и сама ще се справя. И без това сте пияни.

— Както кажеш, Клер.

Харди Ринък произнесе тия думи съвсем спокойно. Приятелят му Джексън се ухили и отново се зае с уискито си. Двамата се правеха, че не чуват нищо, но Ласитър беше сигурен, че са наострили уши.

— Продължавай, Сами! — подкани го Клер.

Междувременно негърът успя да се овладее. Отпи глътка уиски и продължи да разказва. Промъкнал се безшумно в офиса и се скрил

отзад в най-тъмната част на затвора, близо до килиите.

— Внезапно пред очите ми изникна човешка фигура — прошепна той. — Мъжът беше по-дребен от мене. Сигурен съм, че с един-единствен удар можех да го съборя на земята. Но той беше бърз като мълния. Сигурно е имал зрение като на котка, щом ме забеляза веднага и ме улучи право в главата. Не усетих почти нищо. Само паднах на колене и после настъпи пълен мрак. Сигурно повече от час съм бил в безсъзнание.

Клер въпросително изгледа Ласитър.

— Какво ще стане сега с момчето?

— Ще се опитам да го освободя.

Жената недоверчиво поклати глава.

— Няма никаква полза, Ласитър. Ти не предполагаш на каква вълча глутница ще налетиш. Ако питаш мен, ония са събрали цялата си банда — истинска орда отявлени престъпници!

— Орда? За пръв път чувам това. Сметнах, че братята са само двама дребни ранчероси, които, вместо по законен път, искат да решат нещата със собствените си юмруци. Нали сама видя колко мирно се оттеглиха, след като ги наредих както трябва. Не мислиш ли, че в тази работа имат пръст други хора?

Клер се усмихна загадъчно.

— Сам ще разбереш, като попаднеш втори път в лапите им. Братята Бъртън са водачи на банда конекрадци, мошеници и убийци. Скоро ще усетиш това на собствения си гръб.

— А защо твоите смели шерифи не са предприели нищо срещу бандитите?

— Те направиха всичко възможно.

— Май не е било много...

— Освен това няма никакви улики срещу тях.

Щом станеше нужда, тя защитаваше двамата си съучастници с всички сили.

— Е, ще видим — отговори Ласитър. — Оправял съм се и с по-страшни от тях.

Той изтича в стаята на Клер, където беше торбата със специалните оръжия, и след по-малко от минута отново се появи в салона. Самуел Файермен отново се надигна. Макар че все още се олюляваше, очите му блестяха от възбуда.

— Да дойда ли с тебе, Ласитър?

— Да, до обора, Сами. По пътя ще ми обясниш къде да намеря братята Бъртън.

Той изгледа пияните шерифи, които изобщо не реагираха. И двамата упорито се взираха в чашите си.

Едва когато Ласитър и негърът излязоха навън, негодниците се раздвижиха. И тримата се ухилиха доволно, защото всеки знаеше какво си мислят другите двама.

— Сигурна съм, че и Бъртънови добре ще си изпатят от него — обади се сдържано Клер. — Но в крайна сметка победеният ще бъде той.

— Бъртънови толкова ще се вбесят, че ще застрелят Джейми Андерсън — допълни лукаво Тоби Джексън.

— А ние ще съберем остатъците — ухили се Харди Ринък.

Клер одобрително кимна.

— Върху нас няма да падне и сянка от подозрение — заяви тя.

Тримата вдигнаха чашите си. Бяха твърдо убедени, че скоро ще направят големия си удар.

— После лесно ще се разберем с Мириам — продължи Клер. — Сигурна съм, че при нея няма нужда да се прибегва към насилие.

И тя въпросително изгледа съучастниците си. Всички отпиха, сигурни в победата си. После избухнаха в смях. Три фалшиви аса!

Но те и не подозираха, че се е появил четвъртият ас.

След минута обаче Клер сериозно се замисли.

— Ами ако Ласитър избие Бъртънови? — промърмори тя. — Какво ще правим тогава?

Мъжете пренебрежително замахаха с ръце.

— Невъзможно — проговори равнодушно Тоби Джексън. — Вярвам, че ще имат големи загуби. Но накрая той ще остане да лежи в праха. Защо се тревожиш толкова, Клер?

Тя се усмихна сладко.

— О, нищо, момчета! Просто така си приказвам.

— Аха, добре.

И отново се заеха с чашите си.

* * *

По пътя към обора Самуел Файермен се обърна към Ласитър:

— Ето ти една скица, която нарисовах сам. Тук съм посочил, че на запад от Тенабо, на десетина мили оттук, започва ранчото на Джейми „Трите реки“, а до него е ранчото на Мириам. Двете ферми са горе-долу еднакви. Разликата е, че през земите на Джейми текат три реки, а през тези на Мириам — четири. Приятелството между семействата продължава вече две поколения. Винаги са били най-добрите съседи, които човек може да си представи.

— Знам — отговори замислено Ласитър. — Но защо Мириам и Джейми не защитават земите си с всички средства? В такива големи имоти обикновено се поддържа силен екип, който е готов да се бие за шефа си.

Самуел Файермен мрачно поклати глава.

— В двете ферми никога не е имало голяма прислуга — отговори тихо той. — Цялата област се състои от малки зелени долини, в които е лесно да се пазят стадата. Събирането на добитъка през есента протича без затруднения. Затова бащите им не са назначавали повече хора, отколкото са им били необходими, пък и никога не са възниквали трудности, докато и двамата фермери не бяха застреляни един след друг от засада.

— Чух за това, Сами...

Ласитър силно стисна устни. Все по-често му напомняха за двамата му стари приятели, а това беше достатъчна причина за борба, по-безмилостна от всяка друга.

Дали друг път е бил изпълнен с повече ярост и ожесточение отсега?

— А какво стана след убийството, Сами?

— Във всяко ранчо работеха по шестима каубои. Мъж и жена мексиканци се грижеха за домакинството и оборите. Някои от каубоите бяха убити също като шефовете си. Други бяха пребити до смърт и до края на дните си са белязани. Всички те, а също и тези, на които нищо не се беше случило, напуснаха нашата област. Във фермите останаха само старите мексиканци. И те треперят за живота си, но се надяват да запазят службата си, независимо от това, кои ще бъдат новите им господари.

Ласитър се усмихна. В лицето на Сами намери съюзник, който бе добре запознат с нещата.

— А кои ще бъдат новите шефове? Бъртънови или двамата шерифи с тяхната Клер?

Сами вдигна рамене.

— Още не може да се каже точно. Смятам, че накрая ще спечели моята господарка заедно с шерифите си. Трябваше да убиеш братята Бъртън, Ласитър! Когато стана бъркотията на площада, имаше възможност да го сториш. Междувременно те са събрали всичките си хора. Отдавна разбрах, че си страхотен боец, но този път не ми се вярва да успееш. Не е ли по-добре да дойда с тебе? Поне ще ти подсигуриям гърба, ако стане нужда. Мога отлично да стрелям. Научих се в казармата.

Ласитър енергично отклони предложението.

— Ти ще останеш в града, Сами. А ако не се върна, ще изпратиш това писмо. Но не искам никой да разбере за него. Разчитам на тебе!

Негърът кимна гордо и скри писмото под ризата си. То беше адресирано до някой си господин Хенри Холиман в град Рено. Той беше една от свръзките на Бригада Седем и щеше да препрати писмото където трябва.

Ако Ласитър не се върне...

Предстоеше му един от най-трудните дни в изпълнения му с приключения живот.

9.

Джейми отново гледаше с надежда в бъдещето. Беше изпълнен с доверие към спасителя си, въпреки че не знаеше дори името му.

Един до друг двамата яздеха в настъпващото утро. Младежът тайно наблюдаваше непознатия от страни. Явно беше мексиканец, един от онези необуздани южняци, които презират смъртта и се впускат с безумна смелост във всяка битка, която защитава някое добро дело.

Дълга брада скриваше тъмното му лице и го правеше да изглежда мрачно. Целият му вид внушаваше страх, обаче очите му бяха светли и гледаха приятелски.

В този момент той обърна глава към Джейми и погледите им се кръстосаха.

— Време е да вземеш решение, моето момче — заговори дон Ернесто. — Набавих ти кон и оръжие. Сега ти поемаш водачеството. Нали си израсъл по тези места.

— Защо направи всичко това за мен? — попита Джейми, вместо да отговори на въпроса. — Знаеше ли, че рискуваш живота си?

— Приятелите на Ласитър са и мои приятели. Затова...

— Ти си приятел на Ласитър? — изненада се Джейми. — Защо тогава двамата не бяхте заедно? Не те разбирам.

— Той все още не знае, че съм дошъл, момчето ми. Така е по-добре. Един ден ще разбереш всичко — мъжът сви рамене. — А може би няма да можеш...

Последните думи бяха произнесени тихо. Дон Ернесто сякаш предчувстваше, че ги очаква голямо преमेждие.

— Името ми е Ернесто Секула — продължи той. — Идвам от Мексико.

— Приятел на Ласитър — прошепна със страхопочитание момчето. — Знаеше ли, че вчера той ми спаси живота?

Брадатият мексиканец равнодушно кимна.

— Всичко научих, Джейми.

— Той известен ли е, че си тук?

— Не. Ще го узнае, когато му дойде времето. Първо ще те отведе на сигурно място. Навярно имаш някое добро скривалище.

Момчето рязко дръпна юздите.

— Защо да се крия, Ернесто? Нима не вярваш, че мога да се бия като мъж? За страхливец ли ме смяташ?

Мъжът се усмихна с разбиране.

— Сигурен съм, че ти не си страхливец, Джейми. Убеден съм, че ще се биеш смело. Но имаш твърде малко опит в общуването с вълци и койоти. Затова ние двамата ще се скрием в планините. Нека враговете ти се чудят кой е тайнственият освободител. Нека Ласитър също се позамисли малко...

Гласът на брадатия мексиканец изразяваше сигурност. По нищо не личеше колко неуверен беше в действителност.

Ситуацията, в която се намираше Ласитър, се оказваше изключително трудна — той беше попаднал между два фронта. От една страна, двамата престъпни шерифи и обкръжението им, от друга — братята Бъртън, които олицетворяваха тъмните сили в тази страна. Между тези неприятели Ласитър лесно можеше да бъде унищожен. Той седеше върху буре с барут. Засега липсваше само искрата, която да доведе до експлозия, и всичките му планове да отидат по дяволите.

До този извод беше стигнал Ернесто Секула и със свойствената си предпазливост беше решил да се крие някъде и да изчака.

— Мисля, че си прав — каза дрезгаво Джейми. — Но трябва да се погрижим за Мириам. Тя също е в опасност. Да тръгваме, Ернесто! По пътя ще ти разкажа всичко...

Вече десетина минути те двамата бяха наблюдавани, макар че не забелязваха нищо. Пък и не биха могли, защото враговете им се намираха твърде далеч. Наброяваха около двадесет мъже, а водачите им се казваха Ли и Джейк Бъртън. И двамата имаха първокласни далекогледни. Когато познаха идващите насреща им ездачи, по лицата им заиграха жестоки усмивки.

— Какво ще кажеш, Ли? — попита Джейк, по-младият от братята. — Да им дадем ли последна отсрочка?

Ли поклати глава.

— Намислил съм много по-добър план — изръмжа той. — Ще се разделим. Вземи толкова мъже, колкото са ти нужни, и подгонете двамата, докато останат без дъх! И не се церемонете много с тях.

Застреляйте ги, ако не искат да се предадат. Ако се съгласят да се предадат и повярват на обещанието ти, че ги очаква редовен съдебен процес, веднага ги окачете на първото попаднало ви дърво.

Ли Бъртън се изсмя хладнокръвно.

— Но нали ни трябва подписът на Джейми! — упрекна го брат му. — Как ще получим документ за собственост от мъртвец? Не е ли по-добре да го отведем с нас в „Дъст вели“ и да го затворим в подземието, докато се съгласи да подпише?

— Глупак! — срязва го грубо Ли. — Нищо ли не знаеш? Още ли не си чул, че той отдавна е приписал имотите на Мириам? Щом Джейми умре, тя става единствен собственик на двете ферми. А аз ще накарам котенцето да омекне. Може дори да се ожения за нея. Нашите скъпи шерифи ще има да се пулят!

И той триумфиращо изглежда по-младия си брат. Вътрешно Джейк кипеше от гняв, но по лицето му не се изписа нищо.

— Имаш чудесни идеи — отговори спокойно той. Прекрасно е човек да има брат като тебе.

— Да, радвай се, Джейк!

Ли бързо започна да дава нареждания.

— Оттук до ранчото на Мириам „Четирите реки“ има около десет мили. Кърли и Пако ще бъдат нашите свръзки, защото имаме нужда от постоянна информация. Кърли, Пако! Забранявам ви да се намесвате в която и да е битка! Вие сте нашите скаути. Надявам се, че ме разбирате. Кърли, ти ще следваш на разстояние отряда на Джейк. Щом се случи нещо интересно, се връщаш при Пако, който ще те чака тук с отпочинал кон. После той препуска бързо към „Четирите реки“ и ми съобщава всичко.

После Ли вдигна ръка и извика пет имена.

— Напред! Отиваме при Мириам! — изкрещя той, сигурен в победата си. Въобще не искаше да знае, че това не е победа, а една подла постъпка, недостойна за един истински мъж.

Точно това си мислеше Джейк Бъртън.

— Страхлив подлец! — изръмжа в безсилната си ярост той, като внимаваше все пак да не го чуе някой от петнадесетте мъже, които препускаха край него. — Разпръсквайте се и се приближавайте в полукръг! — заповяда по-високо той. — Не бива да ни забележат, преди да сме стигнали близо до тях. Но не стреляйте! Най-добре е да

ги хванем живи. Тогава Мартинес ще има възможност да ни покаже как се беси човек, така че да не умре веднага...

Бандитите избухнаха в зловещ смях. Всички знаеха, че младият им шеф има садистични наклонности. Често бяха участвували в ужасяващи сцени.

* * *

— Запуснатото ранчо „Дъст вели“ беше купено от Бъртънови преди около година — разказваше Джейми. — Всичко стана по законен път и бившият собственик се зарадва, че няма повече да се мъчи с тая земя. Почвата бе много суха. В последно време по ливадите пасяха повече от петдесет говеда. Тревата и водата все повече намаляваха. За всички беше загадка защо Бъртънови купиха точно „Дъст вели“. Днес всеки го знае, но не се осмелява да го каже открито.

Ернесто Секула кимна с разбиране.

— Значи „Дъст вели“ се е превърнало в убежище за избягали престъпници — каза той. — Там вероятно се събират най-различни негодници, търсени от полицията, които плащат за убежището си.

— Точно така — отговори Джейми. — А ако случайно се появи полицейски отряд, в околните долини и каньони има хиляди тайни места. Освен това, ранчото крие тайна, в която са посветени много малко хора. Аз самият никога не съм бил там. Разказа ми го баща ми. Преди триста години в „Дъст вели“ е имало испанска църковна мисия и малка черква. А под нея било построено огромно подземие. Църквата и мисията отдавна ги няма, но се твърди, че подземие то е добре запазено. Всичко това узнах от баща си...

В този миг проехтя първият изстрел. Джейми и дон Ернесто бяха толкова вдълбочени в разговора си, че не забелязаха мъжете, които се бяха приближили на изстрел разстояние. Джейми видя, че Ернесто силно потрепери и изстена от болка. После се свлече от седлото.

— Препускай, моето момче, бори се за живота си! — изохка брадатият мексиканец. — Вече нищо не мога да направя за тебе.

Тялото му се изпъна и той повече не се помръдна.

Джейми се приведе плътно напред. Зад него плющяха изстрели. Нещо опари дясното му рамо. Младежът се олюля, но събра

последните си сили и се задържа на седлото.

Не чу как Джейк Бъртън извика:

— Искам го жив, чувате ли! Ранен е! Няма да ни се изплъзне!

Докато крещеше това, дивата орда профуча покрай дон Ернесто Секула, който лежеше като мъртъв на земята. Той вече не можеше да помогне на младия си приятел.

Джейми едва ли щеше да успее да избяга. Беше опрял гърди до седлото и се държеше с две ръце за гривата на коня си, който препускаше с все сили. Около него непрекъснато свиреха куршуми. Преследвачите му бяха поне петнайсет души. Разстоянието между тях и него намаляваше с всяка секунда.

— Бързо! — крещеше момчето в ушите на коня си и забиваше шпорите в хълбоците му.

Кобилата сърдито изцвили. Стройното расово животно беше почти на края на силите си.

Жестоката гонитба продължи нагоре по хълма. На самия връх растяха няколко огромни диви смокини. У преследвания се появи нова надежда. Ако се скрие зад някое от дебелите им стъбла, ще може да се защитава още известно време. Беше наясно, че веднага щом попадне в ръцете на преследвачите си, ще бъде обесен. Така братята Бъртън най-после щяха да задоволят изгарящата ги алчност.

До дърветата оставаха още три-четири скока. Младият ездач се усмихна, въпреки отчаяното си положение. Сега ще им покаже на какво е способен.

Изведнъж уморената кобила потрепери, улучена смъртоносно. Препъна се и се строполи върху предните си крака. Младежът полетя напред и блъсна главата си в земята. Ударът беше толкова силен, че веднага загуби съзнание...

10.

Когато Джеймс Андерсън отвори очи, около него с мрачни лица стояха преследвачите му. От такива хора не можеше да се очаква милост. Беше настъпил краят му.

Един от мъжете приготвяше примката. После праметна въжето през един здрав клон и го завърза за стъблото.

Младежът седна на земята, стисна здраво устни и втренчи очи във върховете на ботушите си. Един от бандитите пристъпи към него и завърза ръцете му на гърба. Друг широкоплещест мъж с черна брада го ритна с крак.

— Имаш ли нещо да кажеш, Джейми Андерсън? — попита Джейк Бъртън.

Младежът не отговори. И без това щяха да го обесят. Направи му впечатление единствено отсъствието на Ли Бъртън.

Джейк даде знак на хората си. Двама от тях сграбчиха момчето и го сложиха върху седлото на коня. Един тип с лице на лисица скочи зад него на гърба на коня и нахлузи примката през главата му.

Устните на момчето потрепериха. Почувствува се толкова близо до смъртта, че цялата му смелост изчезна. Обхвана го безгранично отчаяние.

— Бъдете проклети! — изкрещя той. — Всички!

Гласът му пресекна и премина във фалцет.

— Ти си убиец, Джеймс Андерсън — каза с леден глас Джейк Бъртън. — Затова ще те накажем според стария закон: око за око, зъб за зъб. Пък и така ще изпълним смъртната присъда, от която за малко не се изплъзна.

Той измъкна от колана си късия камшик за езда и застана зад коня. Плетеният кожен ремък изплющя и удари задницата на животното.

Едновременно с пляска на камшика изтрещяха изстрели. Три, четири изстрела, непосредствено един след друг.

Бандитите застинаха по местата си. Въжето, на което беше увиснал Джейми, се скъса точно над главата му. Момчето се строполи тежко на коравата земя и остана да лежи като замаяно. Дори не видя ездача, появил се внезапно между дърветата. Беше едър мъж, облечен с яке „Левис“. В лявата си ръка стискаше револвер, а в дясната „Ягуар“ — едно от специалните оръжия, с което само за секунди можеха да се дадат 64 изстрела.

Ласитър пристигна навреме.

Бандитите светкавично насочиха пушките си към него, но не се осмелиха да стрелят поне засега. Двете оръжия срещу тях говореха на достатъчно ясен език. А негодниците стояха толкова близо един до друг, че поне половината щяха да бъдат убити, ако Ласитър натиснеше спусъка.

А той спокойно мушна револвера в колана си и премести ягуара в лявата ръка. После измъкна от вътрешния джоб на якето си малка пура, драсна клечка кибрит на кожата на седлото и запуши.

Негодниците бързо се окопитиха от обхваналото ги вцепенение. Джейк Бъртън дрезгаво заговори:

— Какво търсиш тук, Ласитър? Защо непрекъснато се месиш в нашите работи? Изчезвай или ще ти напълним корема с олово!

Големият мъж се усмихна. Това, че стоеше сам срещу 15 души, явно не го впечатляваше особено.

— Опитайте се, нямам нищо против — отговори небрежно той. — Но и много от вас ще отидат по дяволите. И пръв ще бъдеш ти, Джейк Бъртън!

— Защо се застъпваш за този убиец? — изръмжа Бъртън. — Правиш ужасна грешка, Ласитър. Ще съжаляваш горчиво за кашата, която забърка. Впрочем вие двамата скоро ще преглътнете още един горчив хап.

Той се изсмя коварно и вдигна ръка.

— Напред, момчета! Следвайте ме! Ще почакаме малко, докато се появи изненадата за нашите приятелчета.

И отново се чу жестокият му смях. Ласитър знаеше какво означава той. Бедният Джейми дори не подозираше за отвличането на годеницата си.

Но кой беше освободителят на момчето? И къде беше изчезнал? Този въпрос живо интересуваше Ласитър.

Засега обаче внимателно наблюдаваше мъжете, които се оттегляха. Изчака да се скрият от погледа му, слезе от коня и отиде при младежа.

— Благодаря ти, Ласитър! Ти си моят ангел хранител. Малко остана да ме обесят — прошепна Джейми, докато големият мъж разрязваше въжетата на ръцете му. — Какъв късмет, че притежаваш такова оръжие. С някоя обикновена пушка нямаше да сплашиш Джейк Бъртън и хората му. Доста кръв щеше да се пролее...

— И аз мисля така, Джейми — кимна Ласитър. — Как се казва мъжът, който те освободи от затвора? Къде се е скрил?

— Мисля, че е мъртъв — въздъхна момчето. — Улучиха го на пет мили оттук. Каза, че името му е Ернесто. Изглеждаше като истински мексикански благородник. Каза, че ти е приятел.

Тази новина дойде за Ласитър като гръм от ясно небе. Ернесто Секула — старият му приятел! Веднага трябваше да го потърси. Дано да е само тежко ранен. Непременно щеше да му помогне.

Сега обаче наред беше Джейми. Момчето се опита да се изправи, но със стон се отпусна на земята. Загубата на кръв и тежкото падане от коня бяха изсмукали и последните му сили.

Ласитър прегледа раната. Куршумът беше пробил рамото и беше излязъл от другата страна.

Той извади манерката с уиски от чантата на седлото, отпи голяма глътка и я подаде на момчето, което също се подкрепи. След това Ласитър изля няколко капки в раната му. Джейми изпищя, после толкова здраво стисна зъби, че се чу скърцането им.

— Ти си бил истински доктор — изохка той.

— Така трябва — отговори сухо Ласитър.

Той хвана момчето под мишниците и му помогна да се изправи. Смяташе да го качи пред себе си на коня. Жребецът му беше много силен и двойният товар нямаше да го затрудни.

Двамата направиха няколко крачки, когато се чу конски тропот. Ласитър бързо пусна Джейми и се извърна. Момъкът се олюля, политна напред, търсейки опора, завъртя се и се свлече на земята.

— Не мога да се държа на крака — изпъшка той. — Всичко се върти пред очите ми. Мисля, че зле паднах от коня.

— Имаш сътресение на мозъка — отбеляза Ласитър. — Трябва да лежиш спокойно. Това е единственото средство.

Той отиде при коня си и измъкна уинчестъра от калъфа. С пушка в ръка се промъкна към края на горичката и се огледа. От изток се приближаваха ездачи. Ласитър преброи десет души. Те бяха на по-малко от миля и препускаха право към тях.

Мрачно предчувствие се надигна в душата му. Той инстинктивно се сети за Мириам.

В този миг зад себе си чу шум и се извърна. Джейми се надигна на лакти и пропълзя към мъртвия си кон. В тревата лежеше револверът му, а прикладът на пушката му стърчеше изпод хълбока на животното, което с тялото си беше притиснало цевта.

Джейми отчаяно задърпа приклада, но не можа да измъкне оръжието си. Ласитър изтича да му помогне. Момчето пое пушката и се усмихна доволно.

— Сега ще им подпалим задниците — изръмжа той. — Колко са всъщност?

— Доколкото видях — десет. Но бяха доста далеч и не съм сигурен. Може би е групата на Ли Бъртън.

— Тогава лошо ни се пише — промърмори Джейми и пропълзя напред. — Вярно е, че не мога да стоя прав, но ръцете ми не треперят.

Ласитър бързо закрачи напред. Когато стигна края на горичката, ездачите се бяха приближили на разстояние петстотин крачки. Едрият мъж вече добре различаваше отделните фигури.

Това, което видя, го накара да изругае. Лошото предчувствие не го беше излъгало.

— Неспокоен ли си? — обади се Джейми, който застана до него. — Преди малко не се нервираше толкова.

— Тогава насреща ми имаше мъже — изръмжа Ласитър. — Този път в играта е замесена жена. Виждаш ли я?

Джейми присви очи.

— Наистина — прошепна той. — Ездачът в средата прилича на жена. Има стройна фигура и доста дълги коси под шапката.

Ласитър кимна. Момчето трябваше да знае истината.

— Това е Мириам — промълви тихо той. — Отвлекли са я през нощта.

Джейми не можа да каже нито дума. Очите му се напълниха със сълзи.

— Мръсни свине! — простена той. — Сигурен ли си, че е тя?

— Виждам добре — отговори Ласитър.

— Ами сега?

— Да изчакаме.

Джейми опря пушката на рамото си и се прицели в един от ездачите. Пръстът му беше на спусъка.

— Още не са ни открили — произнесе войнствено той. — Ако стреляме бързо, ще убием поне половината, преди да успеят да се скрият.

Ласитър сложи ръка върху цевта и я натисна надолу.

— Ти май не разбираш с какви негодници си имаш работа, Джейми. Още след първите изстрели годеницата ти ще бъде пронизана с нож. Тия типове няма да се спрат дори пред убийството на едно беззащитно момиче.

— О, божичко! — проплака Джейми. — Какво ще правим сега?

— Ще изчакаме — отговори Ласитър твърдо. — Имай ми доверие, момче! Справял съм се и с по-страшни бандити от тези.

Междувременно разстоянието беше намаляло до двеста стъпки. Ласитър и Джейми лесно можеха да прострелят няколко ездачи. Бандитите все още не ги бяха забелязали, а продължаваха безгрижно да препускат напред.

Ласитър бързо пресмяташе какъв е техният и на момичето шанс да оцелеят. Нужен беше и малко късмет, за да изненадат бандитите.

Докато се колебаеше, нервите на Джейми не издържаха. От гърдите на момчето се изтръгна глухо проклятие и пушката му изтрещя. Ласитър не можа да му попречи.

Вече и той нямаше избор. Мълниеносно изстреля няколко куршума и бандитите с викове се разпръснаха, за да се скрият. След стрелбата пет коня останаха без ездачи.

Но трима от негодниците успяха да се измъкнат. С тях беше и Мириам.

Ли Бъртгън, водачът на бандата, реагира светкавично още след първия изстрел. Изкрещя като луд и се скри зад гърба на момичето. Притисна го силно до себе си и подкара коня извън обсега на стрелбата.

Ласитър хвърли гневен поглед към Джейми, после мрачно се загледа след тримата мъже, които тъкмо се прикриваха зад близкия хълм.

Момчето се обърна към него и сви рамене.

— Много ти се иска да ме удариш, нали? — попита дрезгаво той.
— Съжалявам, но не можах да се сдържа.

Ласитър махна с ръка.

— Станалото — станало. Няма как да го върнем назад.

Той се вгледа в петимата мъже, простреляни от него и Джейми. Конете им бяха избягали панически.

Изад хълма внезапно прооча писък. Викаше Мириам. В пълната тишина, която цареше наоколо, този вик беше направо ужасяващ.

— Нарочно правят така — промълви Ласитър през стиснатите си зъби. — Искат да ни накарат да изпуснем нервите си.

Но каквото и да правеха сега с момичето, той не беше в състояние да ѝ помогне. В никакъв случай не биваше да се покаже иззад прикритието си и да се втурне като побеснял срещу бандитите. За Мириам това щеше да означава сигурна смърт.

Отново прозвуча писъкът на момичето. Както изглежда, то отчаяно се отбраняваше.

Ласитър обърна очи към Джейми, който беше смъртнообледен.

Трябваше да махне момчето оттук. Щеше да навреди и на себе си, и на него, и на годеницата си, ако изпуснеше нервите си и тръгнеше да я спасява. А пък Ласитър имаше нужда от подкрепа, защото Ли Бъртън скоро щеше да получи помощ.

— Джеймс, ще ми направиш ли една голяма услуга — заговори спокойно, но настойчиво Ласитър. — Ще пропълзиш обратно в падината, ще се метнеш на коня си и ще препуснеш веднага към Тенабо.

Момчето се възпротиви.

— Какво ще правя в града? От мен има нужда тук, а не някъде другаде!

— Ако не тръгнеш веднага, дяволите ще те вземат! — извика ледено Ласитър. — Нима си мислиш, че двамата ще се справим сами с тия престъпници! Само след няколко часа ще им дойде подкрепление, не ти ли е ясно! Без помощ от града сме загубени. Достатъчно е един от нас да отиде в ада. Помисли за Мириам! Можеш да ѝ помогнеш единствено, като доведеш помощ от Тенабо. А аз ще направя всичко възможно да удържа позицията тук колкото се може по-дълго. Хайде, Джейми! Какво чакаш още? Всяка секунда е скъпа.

И той така го изглежда, че момчето страхливо кимна и безмълвно запълзя назад. По едно време обаче спря и се обърна.

— Трябва ли да кажа на шерифите, Ласитър?

— Да, първо на тях, момчето ми.

— Ами ако не искат да дойдат?

— Длъжни са. Иначе ще се изложат пред очите на целия град. Не им остава нищо друго, освен да ми се притекат на помощ.

— А мен сигурно пак ще ме затворят...

— Сега не мисли за това. Важното е да те прегледа истински лекар.

— Но Мириам...

— Не се тревожи за годеницата си! И без това не си в състояние да ѝ помогнеш. Единственото, което можеш да сториш, е да побързаш към града.

Момчето въздъхна и продължи да пълзи. Само след минута се чу приглушен конски тропот.

11.

Слънцето жестоко припичаше. Наближаваше обед. Ласитър продължаваше да се проклина. Никога не беше допуснал, че ще бъде поставен в положение да търси помощта на двамата престъпни шерифи. А и много се боеше за приятеля си Ернесто Секула.

Отново над хълма се понесе пронизителен писък. Само при мисълта, че тези негодници измъчват дъщерята на стария му приятел, Ласитър беше обхванат от дива ярост.

След малко зад хълма нещо се раздвижи. Появи се Мириам.

— Върви напред! — прокълтя груб глас. — Покажи се на онова копеле! Нека да види какво ще направим с тебе, ако не се предаде.

Един от бандитите я блъсна силно напред. Тя политна и с мъка изкачи малкото възвишение.

Отначало се виждаше само главата ѝ. После Ласитър я видя цялата. Бандитите бяха свалили всичките ѝ дрехи. Бяха събули дори ботушките. Босите ѝ крака търсеха път през остри камъни и трънливи храсталаци. Всяка стъпка ѝ причиняваше неописуема болка.

Момичето се изкачи и спря. Не можеше да продължи. Пречеше ѝ въжетото на врата. Бялото ѝ тяло проблесна в ярката слънчева светлина.

Тя застана на хълма, беззащитна и безпомощна, с въже около шията, изложена на палещото слънце и жадните погледи на тримата негодници.

Ласитър побесня. Скъпо щяха да платят бандитите за това, което бяха сторили.

Момичето наведе глава и залитна. Раменете ѝ се тресяха. Изгаряше от срам. Това беше по-лошо от най-страшните болки.

— Мириам! — извика Ласитър. — Горе главата, момичето ми! Скоро ще бъдеш свободна.

— Това зависи изцяло от тебе — отговори подигравателно Ли Бъртън. — Остави оръжията си и бавно излез с вдигнати ръце!

— Пусни момичето, Бъртън! — извика Ласитър. — После ще уредим сметките си като мъже. Много непочтено от твоя страна е да

използваш жена като заложница.

Подигравателен смях беше отговорът на тримата негодници. Бяха уверени в преимуществото си. А Ласитър беше убеден, че въобще не възнамеряват да освободят пленницата си. Не можеха да си го позволят, тъй като свидетелските ѝ показания щяха да ги отведат на бесилката.

— Покажи се! — изкрещя Бъртън. — Иначе набързо ще ѝ видим сметката. Знаеш, че няма какво да губим.

Ласитър се усмихна мрачно.

— Кучи синове — изръмжа той.

После бавно се надигна зад прикритието си. Мириам продължаваше да стои между храсталаците. Слънцето безмилостно изгаряше стройното ѝ тяло. В срама си тя притискаше бедра, леко приведена напред в неестествена поза.

— Идвам — извика Ласитър. — Пуснете момичето!

Зад девойката се появи Ли Бъртън. Той се движеше така ловко зад гърба ѝ, че тя изцяло го прикриваше с тялото си. Дулото на пушката му се насочи към Ласитър покрай рамото ѝ.

— Хвърли оръжието! — изкрещя Бъртън.

Ласитър спря. Пусна уинчестъра на земята, извади едрокалибрения „Ремингтън“ от кобура и го хвърли настрана. В ботуша му беше скрит един „Деринджър“, но много не се надяваше на него. Тези мръсници имаха опит в подобни неща. Знаеха, че противник като Ласитър е много опасен. Надали щяха да се хванат на въдицата му.

Скоро се появи и лицето на Ли Бъртън: изпито и гладко избръснато, със студени и зли сиво-сини очи. Той извърна за миг глава и изръмжа:

— Заемете се с него, приятели! Извадих отровните му зъби. Въпреки това, бъдете нащрек. Копеле като Ласитър се предава, едва когато престане да диша.

Изскочиха и другите двама. Пушките им бяха готови за стрелба. Спряха до Мириам.

— Ела тук! — заповяда Бъртън и се раздвижи.

Момичето го изгледа. По лицето ѝ бяха изписани отчаяние и безнадеждност. Знаеше, че дори и Ласитър не може да ѝ помогне.

Той с облекчение установи, че предположението му се оказва вярно. Бандитите нямаха намерение да го убият веднага, иначе отдавна да са го застреляли.

Отново се чу плачът на Мириам. Гневът му все повече се усилваше. Още пет крачки до малката група. Ли Бъртън и другите двама убийци не го изпусаха от очи. И тримата се хилеха злорадо. Убеждението, че са победили Ласитър, ги опияняваше.

Дулото на пушката опря в гърдите му и той спря. Единият от двамата бандити заобиколи и се приближи изотзад. Старателно опипа тялото му за скрити оръжия. Ласитър беше оставил ягуара и двуцевката „Елиас“ в прикритието си. Бандитът не намери скрития в ботуша му „Деринджър“.

Искрица надежда проблесна в сърцето на Ласитър. Никога нямаше да се признае за победен. Ще се бори, докато животът пулсира във вените му.

Хвърли бърз поглед към Ли Бъртън. Пушката му беше наклонена надолу. Държеше я небрежно в десницата си. С лявата ръка беше обгърнал бедрата на Мириам и я притискаше до себе си.

Момичето изпищя и се отдръпна. Можеше да се движи свободно, тъй като никой не държеше ласото, което беше вързано на врата ѝ.

Ли Бъртън пусна пушката на земята и жадно се устреми към нея. Сграбчи с две ръце раменете ѝ, обърна я с лице към себе си, хвана я здраво с дясната ръка и зарови пръстите на лявата в пищната ѝ руса коса.

— Котенце! — извика той. — Сега ще те опитомя.

Момичето се отбраняваше и плачеше. Той изви главата ѝ назад. Беше забравил всичко около себе си. Мислеше само за жената в ръцете си. Искаше да я има колкото се може по-бързо.

Внезапно мъжът изкрещя от болка.

Ноктите на Мириам оставиха кървави бразди по гладко избръснатите му страни. Изненадан, ослепял от болка, Бъртън пусна жертвата си. Обхванато от паника, момичето побягна надолу по склона. Ласото, което все още висеше на врата ѝ, се виеше като голяма бяла змия след бягащата фигура.

Ли Бъртън се хвърли напред. Успя да хване края на ласото и го дръпна с все сила. Момичето политна назад и падна по гръб. Тръни и остри камъни се забиха в нежната му кожа.

Двамата бандити гледаха злобно ухилени страшната сцена.

— Ей сега ще я смачка — изръмжа дрезгаво единият.

С големи крачки Бъртън се приближи до падналото тяло и се наведе над него. Ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ и грубо разтвориха бедрата ѝ.

Момичето напразно се опита да се възпротиви.

Ласитър видя лицата на двамата убийци. Те го бяха забравили. Предстоящото насилие поглъщаше цялото им внимание.

Настъпи моментът за действие.

Атаката на Ласитър можеше да се сравни само с нападението на разярен бик. Първо с един удар изби пушката, чието дуло все още сочеше в тялото му. Бандитът инстинктивно натисна спусъка. Чу се изстрел и куршумът остави гореща бразда под гърдите му.

Но Ласитър не усети болка. С две ръце той дръпна пушката от ръцете на бандита и стовари приклада ѝ върху главата му. Мъжът се строполи на земята и повече не мръдна.

Вторият бандит се втурна срещу Ласитър отстрани. Беше гъвкав момък, бърз като котка. Той също държеше пушката за приклада, за да я използва като боздуган.

За Ласитър това беше още едно доказателство, че не възнамеряваха да го убият, поне не веднага. Пушката изсвистя във въздуха и той светкавично се хвърли в страни, за да избегне удара. После отметна глава назад, но не можа изцяло да се изплъзне.

Прикладът закачи черепа му и се стовари с все сила върху дясното му рамо. Ласитър имаше чувството, че ухото му е откъснато, а по рамото и надолу по ръката му се разля топла вълна на непоносима болка, която парализира цялата му дясна страна.

Като в мъгла той забеляза разкривеното лице на противника си, който вдигна ръка за втори удар.

Към тях се затича Ли Бъртън. Той беше оставил момичето, когато прозвуча изстрелът, върнал го в действителността.

Ласитър се хвърли настрана и вторият удар отиде напразно. Той падна тежко на земята. Трънливите храсти разкъсаха ризата му. Той се претърколи, легна по гръб, после отново настрани, сякаш се превиваше от болки. Всичко изглеждаше естествено и двамата мъже веднага повярваха, че противникът им не е в състояние да се съпротивлява.

Сякаш неволно ръцете му се плъзнаха към ботушите. Ли Бъртън забави крачките си. Вторият бандит се наведе над Ласитър, дишайки тежко. Държеше пушката за приклада с пръст върху спусъка.

Ласитър стенеше и се извиваше като змия. Играеше отлично ролята си.

— Малко остана — изхриптя бандитът. — Едва не преби и мен, шефе.

Ли Бъртън се наведе над ударения от Ласитър мъж и ядно изруга.

— Мъртъв е! — процеди през зъби той. — Черепът му е разбит. Това копеле ще си плати за всичко!

Ласитър видя как негодникът над него за секунда обърна глава. В същия миг той измъкна малкия „Деринджър“ от ботуша си и стреля веднага, без предупреждение. Трябваше да го стори. Беше въпрос на живот и смърт за него и за Мириам. В битка като тази нямаше пощада.

Първият куршум от двуцевния пистолет улучи бандита право в сърцето. Веднага след това Ласитър се претърколи встрани.

Той видя как улученият потрепери и лицето му доби изненадан, недоверчив израз. Въпреки че беше улучен смъртоносно, успя на свой ред да натисне спусъка. За миг изпрати няколко куршума към мястото, където допреди малко лежеше противникът му.

От първия изстрел на Ласитър бяха минали не повече от две секунди. Всичко се разигра невероятно бързо.

Ли Бъртън с яростен рев измъкна револвера си от кобура. Пушката му беше останала на мястото, където все още лежеше вцепененото от страх момиче.

Ласитър изстреля втория куршум от пистолета си в същия миг, в който Бъртън се метна настрани.

Изстрелът не улучи бандита, който нададе триумфиращ вик. Той беше победител.

Ласитър впи отчаян поглед в черното дуло. Беше направил всичко, което е по силите му. Вече не можеше да обърне нещата в своя полза. Играта свърши.

Бъртън се ухили злобно.

— Твой ред е! — изкрещя диво той, но не стреля веднага. Мислите на Ласитър лудо се блъскаха да намерят някакъв изход, но вече нищо не можеше да се направи. Очакваше куршума, който да сложи край на живота му.

— Поне момичето остави живо, Бъртън — каза сподавено той.
— Тя няма да те издаде.

— Ще си правите компания в ада — изръмжа Ли. — Но първо ще си поиграя малко с нея.

Бандитът вдигна оръжието си малко по-високо и го насочи право в челото на Ласитър.

Големият мъж неволно се изпъна. Все пак не възнамеряваше да се предаде окончателно. Впи поглед в показалеца на противника си. Щом пръстът се раздвижи, той ще се хвърли напред. Ако има късмет, първият куршум няма да го улучи. А преди бандитът да успее да стреля втори път, той ще се нахвърли върху него.

Естествено шансът беше едно на хиляда, но Ласитър беше изпълнен с мрачна решителност да рискува всичко.

Когато показалецът на Бъртън се сви, той полетя напред. Почувствува много силен удар по главата. Сякаш някъде много далеч се разнесе викът на Бъртън и само за секунда последва втори изстрел.

Този път Ласитър не усети болка. Той заби лице в земята, опитвайки се да преодолее настъпващото безсъзнание. Куршумът на бандита само беше одраскал челото му. Пред себе си виждаше звезди. Ушите му бучаха. Той затвори очи и се опита да диша дълбоко и равномерно. Полека-лека в съзнанието му проникна гласът на Мириам.

— Ласитър! Ласитър!

Нежната ѝ ръчичка разтърсваше рамото му. Той бавно се обърна по гръб и се опита да се усмихне.

Над него се беше навело момичето с разтревожено лице. Мъглата постепенно се разсея. Ласитър бавно и с усилие се изправи. Успя да преодолее виенето на свят и стъпи здраво на крака. По челото му се стичаше топла кръв.

Тогава видя Ли Бъртън. Мъжът лежеше на няколко крачки от него. Безжизнената му ръка още стискаше револвера.

— Ти ли го направи, Мириам? — попита слисано той.

Тя кимна едва-едва. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Трябваше, Ласитър.

Олюлявайки се, той отиде при Бъртън и прегледа раната. Изстрелът беше дошъл отстрани. Куршумът беше заседнал в сърцето му.

Другите двама бандити също бяха мъртви.

— Ела, Мириам — каза Ласитър. После взе револвера и пушката на единия бандит и тръгна към падината, където бяха скрити конете.

Момичето с мъка направи две крачки и изплака от болка. Сега, когато страхотното напрежение на последния час беше отминало, изранените крака непоносимо я заболяха.

— Не мога повече — простена тя. — Краката...

Ласитър поклати глава и се наведе да прегледа изранените ѝ стъпала. Бяха изпорязани от острите камъни и избодени от трънливите храсти. Цяло чудо беше как момичето е тичало в това състояние.

Той вдигна Мириам на ръце като дете и я отнесе в падината. По седлата на бандитите висяха манерки, пълни с вода. Ласитър внимателно положи голото момиче на горещата земя, после грабна одеялото от най-близкия кон и го разстели на земята.

— Легни тук и се отпусни, Мириам — заговори ѝ настойчиво. — Знаеш, че бандитите вече ги няма.

Той внимателно наблюдаваше изражението на лицето ѝ. Дано само не загуби разума си. Често беше наблюдавал това при жени, попаднали в плен при индианците. Но Мириам се държеше учудващо добре. Младостта ѝ помогна да преодолее страшното преживяване.

— Не е това, от което се страхуваш, Ласитър — усмихна се през сълзи тя. — Ли Бъртън не успя да отнеме честта ми. Но дори и да беше го направил, нямаше да пречупи гордостта ми.

След тези задъхани думи от гърдите ѝ се изтръгна стон. Тя затвори очи и в следващата секунда се унесе в дълбок сън. Ласитър донесе още едно одеяло и зави заспалото момиче.

После отиде да събере оръжията си. Специалните „Ягуар“ и „Елиас“ бяха в прикритието му. Бандитите си мислеха, че той носи само пушка, револвер и нож като всеки друг мъж.

Никому не би хрумнало, че в ботушите му се крие още един двуцевен „Деринджър“. Всъщност бандитите се бяха държали доста самоуверено. Затова си получиха заслуженото. Нека сега да отидат да разкажат на дявола в ада, че на земята има по-големи дяволи от него. При тази мисъл Ласитър неволно се усмихна. Какви глупости му идваха на ума! Но след като се беше отърсил от страшното нервно напрежение, той се засмя с облекчение.

Препаса специалния кобур на пушката „Елиас“ пред гърдите си. Все още не беше използвал това страшно оръжие, но имаше някакво

неясно предчувствие, че скоро ще му потрябва.

Джейк Бъртън сигурно щеше да се върне, а с него и остатъкът от бандата. Нищо чудно да е събрал още хора, за да се разправят окончателно с него.

Ласитър се върна при спящото момиче, което не помръдваше. Толкова беше преживяла, горката! Той ѝ съчувстваше, но нямаше никакво време. Трябваше да потърси Ернесто Секула. Беше готов да преобърне небето и земята, но да помогне на стария си приятел. Дватамата с него бяха преживели толкова опасни приключения. Дори ако имаше само искрица надежда, той нямаше да се откаже.

Ласитър дръпна одеялото от голото тяло на момичето и изля водата от манерката върху лицето ѝ.

— Мириам, стани! Трябва да побързаме!

Момичето се стресна и веднага се събуди.

Седна на одеялото и безпомощно погледна надолу. Едва сега осъзна, че няма нищо на себе си. Преди беше толкова пренапрегната, че беше забравила за голотата си.

— Ботушките ми! Дрехите ми! Сигурно са зад оня хълм. Ще ми ги донесеш ли?

— Разбира се.

Ласитър погледна изранените ѝ крака. Боса нямаше въобще да може да се движи и да язди. Затова бързо отиде зад ниския хълм, намери ботушките ѝ, шапката, роклята и бельото. Тъкмо се наведе да събере нахвърляните дрехи, когато чу луд тропот на копита и веднага след това приглушен писък.

Последва висок подигравателен смях и конският тропот се отдалечи. Ласитър пусна вързопчето дрехи и хукна обратно. Подаде глава над хълма и замръзна на мястото си.

Джейк Бъртън и още двама бандити препускаха надалече и вече можеха да бъдат достигнати само с далекобойна пушка. Бъртън беше взел голото момиче пред себе си на седлото. Той тъкмо казваше нещо на съучастника си, но от това разстояние Ласитър не долови нито дума.

Но поне можа да види какво става.

Бъртън сграбчи момичето като кукла и го метна в ръцете на втория ездач. После обърна коня си и препусна право към Ласитър. Спря на двайсет крачки от него и зачака.

Ласитър бавно се изправи срещу врага си. По каменното му лице нямаше и следа от вълнение.

А в действителност му идваше да се разплаче от безпомощност. Можеше за секунда да изпразни „Елиас“-а срещу шефа на бандитите, но трябваше да запази живота на Мириам. Той се самообвиняваше за поведението си. Защо не загърна момичето в едно одеяло и не го качи на коня?

Но вече беше късно. При това Ласитър бързаше като никога досега. Трябваше на всяка цена да се погрижи за дон Ернесто, а непрекъснато му се пречеше.

Джейк Бъртън се ухили надменно и триумфиращо. Този негодник беше толкова самодоволен, че на Ласитър започна да му се повдига.

— Давай по-бързо! — изръмжа той. — Нямам много време. Какво искаш?

— Аз спечелих, Ласитър. Признаваш ли поражението си?

— Да, спечели — отвърна невъзмутимо той. — Всеки понякога губи, друг път пък печели. Така върви светът. Не можем да му се противопоставим. Е, какво искаш?

— Доведи Джейми в моето ранчо!

— Няма да стане. Той е вече при доктора в Тенабо. Позволих му да се оттегли незабелязано, иначе нямаше да ме намерите тук.

— Тогава му предай да дойде сам, щом се възстанови.

— Какво искаш от него, Бъртън?

— Ще откупя неговото ранчо и ранчото на Мириам. А щом отmine бъркотията, може и да се ожения за нея.

Ласитър усети добрия случай.

— Ами ако Джейми не поиска да ти дойде на гости, Бъртън?

— Тогава завинаги ще изгуби годеницата си.

— Нали каза, че ще се ожениш за нея — изведнъж Ласитър се засмя съучастнически. — Не е ли време да сложим картите на масата, Бъртън?

— Как да разбирам това? Сякаш изведнъж ти се дощя да минеш на моя страна...

— Зависи от много неща, Джейк. Но най-вече от тебе.

И Ласитър леко потърка пръсти, сякаш брои пари. Това беше последният му и единствен шанс да помогне на Джейми и Мириам да

се спасят от тези негодници.

Сега обаче трябваше да се престори, че играе тяхната игра. Ако си позволеше да предприеме и най-малката атака срещу Джейк Бъртън, Мириам щеше да умре. Ласитър добре познаваше правилата. Не биваше по никакъв начин да ги остави да забележат, че им подготвя капан.

— Какви са твоите условия? — попита презрително Джейк Бъртън.

Явно се чувствуваше неудобно. Това ясно пролича по лицето му. Този Джейк Бъртън беше подъл и коварен негодник.

— Половината — отговори Ласитър. — Искам дела, който нормално би получил брат ти.

Джейк Бъртън хвърли поглед към мястото, където лежеше мъртвият Ли, заедно с другите двама негодници. По лицето му заигра усмивка.

— Добре, Ласитър — отговори той твърде бързо. — Съгласен съм с предложението ти. Ти си идеалният партньор за мен. Какво ще кажеш да ни отървеш от двамата шерифи? Всеки трябва да стори нещо за партньора си.

— Ще видя какво може да се направи — изръмжа Ласитър. — Сега не мога да ти обещаю нищо. Но аз трябва да изчезвам, Джейк. Ще се опитам да уредя въпроса, колкото се може по-бързо.

Той отиде при конете и си избра мускулест вран жребец — най-добрия от всички.

— Това беше конят на Ли — обади се Джейк.

— Знам. Точно затова го взех.

Ласитър се метна на седлото. Потегли спокойно, сякаш нищо не беше станало. Зад гърба му Джейк Бъртън ядно се изплю.

— Глупак! Всички сте глупаци! Ще ви покажа аз! И на тебе, Ласитър! Макар че трябва да ти бъда благодарен, че измете от лицето на земята любимото ми братче. Но при нас няма благодарност. В нея вярват само мекушавите. Твърдият мъж върви напред. Така е било и така ще бъде.

12.

Час по-късно Ласитър намери мъжа, когото търсеше.

Ернесто Секула лежеше неподвижно на голата земя. Голяма ела хвърляше сянка върху него. Ласитър веднага го позна, въпреки че лицето му не се виждаше. Скочи от коня и се втурна към него.

— Ернесто!

Той се наведе над приятеля си, хвана го за рамото и бавно и предпазливо го обърна по гръб. В следващия момент се озова срещу едно дръзко лице и срещу дулото на тежък 45-калибров револвер.

— За бога, Ернесто! След всичко, което ми разказа момчето, вече не се надявах да те видя жив.

— Джейми май малко е попрекалил — отговори сухо мексиканецът. — Още е твърде млад и неопитен.

— Защо остана да лежиш тук?

— Защото ми се искаше най-послед да си почина, приятелю. Освен това много добре знаех, че по някое време ще се появиш и ти.

— Откъде знаеш?

— Защото досега винаги си идвал навреме, приятелю. Усещах, че си в опасност. Смятах да ти помогна. Но цели три часа изобщо не можах да се помръдна. В рамото ми е заседнал куршум от пушка. Още един изстрел ме одраска по главата. Сигурно доста време съм бил в безсъзнание. А сега какво ще правим? Смятам, че вече си разработил добър план.

— Бандата на Бъртън отвлече момичето — отговори мрачно Ласитър.

— Какви ги говориш?

Ернесто Секула рязко се изправи. Ласитър разказа всичко, което се беше случило.

— Засега ще се преструвам, че съм на страната на бандитите — заключи той. — Иначе не може. Но първо трябва да поговоря с Джейми и двамата проклети шерифи. Можеш ли да яздиш, приятелю?

Дон Ернесто се изправи на крака. Държеше се здраво, макар че все още му се виеше свят.

— Само че не мога да се бия — изпъшка той. — Ще минат няколко дни, докато се възстановя напълно.

От юг се чу конски тропот.

— Сигурно са нашите приятели — шерифите. Пристигат с набързо събран отряд от граждани — Ласитър беше съвсем спокоен и замислено се вгледа в приятеля си. — Сега трябва да съчиним някоя история за пред тях. Ако узнаят, че сме стари другари, веднага ще ни заподозрат. Ще си помислят, че са ни изпратили с определена задача. От друга страна пък, това може да бъде от полза за нас.

Ернесто Секула се олюля и пристъпи към коня си. Хвана се здраво за седлото, за да не се строполи на земята.

— Джейми сигурно отдавна им е казал, че аз съм човекът, който през нощта го е освободил от затвора — промърмори той. — Сигурен съм, че е излял сърцето си от преголяма благодарност.

Ласитър поклати глава.

— Не е чак толкова глупав, колкото си мислиш. Много добре знае какви ще бъдат последствията за нас двамата.

Конският тропот се усили. Най-много след пет минути отрядът щеше да бъде при тях.

— Най-добре ти да държиш на версията си, че си пълномощник на сенатора — предложи Ернесто. — А аз ще ги излъжа, че съм освободил Джейми по своя собствена воля.

— А причината?

— Много просто — за откуп! Ще твърдя, че съм възнамерявал да го продам на този, който плати най-много пари за него.

— Да, това е добра идея.

Конният отряд се приближаваше. Бяха над двадесет души. Начело яздеха двамата престъпни шерифи.

— Хей, Ласитър! — извика Тоби Джексън. — Ние май дойдохме напразно. А Джейми ни убеждаваше, че си натясно.

Ласитър се усмихна. Нарастващата несигурност и безпомощност на двамата негодници му доставяха удоволствие. Скоро щеше да им плати сметката с лихвите.

— Джейми ви е казал истината — отговори той. — Наистина бях натясно, но успях да се справя. Сега Ли Бъртън прави компания на

дяволите в ада.

Задоволство се разля по лицата на двамата шерифи. Подобно съобщение беше точно по вкуса им.

Най-после единият от двамата най-опасни техни неприятели беше завинаги извън играта. Нямаше съмнение, че идваше редът и на другите.

Шерифите се спогледаха многозначително. Естествено това не убягна от вниманието на Ласитър.

— Къде е сега Джейми? — попита той.

— Отново е в затвора — отговори Тоби Джексън. — За съжаление нямахме друг изход. Но ти не се тревожи за него! Той си е добре там. Докторът вече го прегледа. Там най-добре ще си почине след всички прежеждия. Наистина няма защо да се страхуваш за него.

— И насън не би ми хрумнало подобно нещо — каза Ласитър без капчица ирония или сарказъм в гласа си. — Все пак вие двамата докажете, че не носите напразно значките си.

Двамата негодници гордо се изпънаха на седлата си. После хвърлиха бърз поглед към мъжете от отряда и видяха в отговор само почтителни погледи и кимащи глави.

Ласитър разбра, че му предстои трудна борба.

Тези проклетници си бяха извоювали добро име в града. Смятаха ги едва ли не за образец на справедливостта, вярваха им. Досега никой в нищо не можеше да ги укори. Бяха гонили и залавяли престъпници, но никому не идваше наум, че по един или друг начин те бяха замесени във всички тези престъпления.

Затова всички в Тенабо ги уважаваха и се възхищаваха от тях.

— Да, имаш право, Ласитър — каза патетично Харди Ринък. — А сега ще се погрижим да не остане и следа от цялата тази бандитска паплач.

Той посочи Ернесто Секула. Сега идваха трудностите. Ласитър с тревога очакваше как ще реагират на лъжите, които щеше да им разправи.

— Явно това е човекът, за когото ни разказа Джейми — заговори Ринък. — Брадат мексиканец с тъмни дрехи и сребърни шпори. Нищо повече не узнахме от момчето. Той ли го е измъкнал от затвора?

— Най-добре попитайте него — отговори равнодушно Ласитър. — Може би ще ви каже истината. За съжаление аз не успях да го

разпитам. Дори не съм се замислял над този въпрос. Имам си цял куп други грижи, повярвайте ми! Този мъж е без значение в момента. Пуснете го да си върви. Ранен е и няма вече да ни се бърка в занаята.

Харди Ринък обаче остана на своето.

— Искам да знам той ли отвлеche Джеймс Андерсън от затвора — добави той, а приятелят му Джексън усърдно закима с глава.

— И аз съм на твоето мнение, Харди — изпръхтя той. — Длъжни сме да открием кой е проникнал с взлом в нашия затвор и е освободил момчето. Все пак такава ни е работата. Във всяко нещо трябва да има ред.

В ушите на Ласитър това прозвуча като подигравка. Какви негодници! Дяволски трудно щеше да бъде да ги накара да паднат в капана.

Тоби Джексън насочи коня си към Ернесто Секула, който все още се държеше с две ръце за седлото, за да не падне.

— Нали чу какво се говореше досега, мексиканецо! — започна безцеремонно Джексън. — Не се лъжа, нали? Ти си мексиканец. Е, какво? Чакам отговор!

— Да, мексиканец съм, сеньор — отговори с достойнство Ернесто. — Аз наистина съм човекът, който освободи Джеймс Андерсън от вашия затвор. Желаете ли да узнаете нещо повече?

При такава дързост и невъзмутимост Тоби Джексън направо онемя. Той заклати глава, без да може да произнесе нито дума. Просто не можеше да проумее, че някой толкова откровено признава деянието си. На него и насън не би му хрумнало подобно нещо.

— А защо го направи? — попита той, след като няколко пъти конвулсивно преглътна. — Да не би да си приятел на затворника? Или го познаваш отдавна, затова непременно искаш да му помогнеш?

Дон Ернесто Секула се усмихна загадъчно.

— Действувах изцяло по своя инициатива, сеньор — отговори той. — Работата е, че очаквах печалба от това начинание. Но се появиха някои неприятни обстоятелства, които не можех да предвидя. Както виждате, аз съм ранен. Хората на Бъртън ме свалиха от седлото. Не успях да помогна на момчето. За щастие то е успяло да се измъкне невредимо.

— Откъде знаеш всичко това?

— Чух разговора ви със сеньор Ласитър — отговори невинно Ернесто.

Тоби Джексън безпомощно се обърна към съдружника си.

— Какво ще кажеш за тази странна птица, Харди? Какво да го правим?

— Във всеки случай първо ще дойде с нас в града — реши Ринък. — Ще го затворим в килията и ще му пратим доктора да го прегледа. А когато се оправи, ще го изправим пред съда.

— Добра идея — съгласи се Тоби Джексън. — Смяташ ли, че обвиненията ще са достатъчни да го отведат на бесилката?

— Това ще реши съдията — извика Ринък високо и достатъчно твърдо, за да го чуят всички наоколо. — Нашето единствено задължение е да разчистваме пътя на справедливостта. Ние не съдим, Тоби. Никога не бива да забравяме клетвата, която сме положили.

Този тип умееше да вложи в думите си голям патос. В тази минута Ласитър най-после разбра как тия мошеници бяха успели да заблудят цял един град. Те наистина познаваха много трикове и ги използваша с безсрамна изтънченост. На всичкото отгоре бяха първокласни артисти и умееха отлично да се преструват.

— Съжالياвам, Харди — отговори Тоби. — Малко се поуевлякох. Наистина не исках да кажа това. Разбира се, че този затворник ще бъде третиран справедливо и почтено. Ние с тебе винаги сме се застъпвали за това.

Харди Ринък отвори уста да каже още нещо, но Ласитър го изпревари:

— Хайде стига глупости! — извика невъздържано той. — Като че ли най-важното е да пъхнете мексиканеца зад решетките. Сега имаме да решаваме по-важни въпроси. Щом чуете какво имам да ви кажа, веднага ще го забравите.

Двамата шерифи се спогледаха слисано.

— Но какво има още? — попита Ринък. — Защо не ни каза веднага, че се е случило нещо важно?

— Та вие въобще не позволявате друг да вземе думата — отговори мрачно Ласитър. — Кажете на хората си да тръгнат с мексиканеца и да го отведат в Тенабо. Ние ще дойдем по-късно. Това, което трябва да обсъдим, засяга само нас тримата. Никой друг не бива да ни чуе — той понижи глас, за да го разберат само Ринък и Джексън.

— Добре, Ласитър — кимна Джексън и се обърна към Ринък. — Нали и ти си съгласен, Харди?

Харди Ринък явно беше по-хитрият от двамата, а и по-силният. Тоби винаги се допитваше до него и мълчаливо го признаваше за свой шеф.

— Обкръжете пленника и го отведете в града, хора! — извика Ринък. — Ние тримата ще ви следваме на известно разстояние. Нищо чудно бандитите да ни нападнат. Но този въпрос засяга само нас. Не искаме да ви излагаме на опасност.

Ласитър забеляза, че повечето мъже си отдъгнаха с облекчение. Надали имаше някой измежду тях, който беше тръгнал с удоволствие в това опасно начинание. Пък и никой не искаше да се покаже страхливец, когато шерифите потърсиха доброволци.

Затова всички се зарадваха, че се връщат отново в града. Скоро щяха да се озоват в уютните барове и на висок глас да обсъждат героичните си дела. Колкото повече уиски пиеха, толкова по-големи герои изглеждаха в собствените си очи — нещо, което е обичайно при подобни обстоятелства.

* * *

Ласитър и двамата шерифи потеглиха на известно разстояние след отряда.

— Е, какво толкова важно имаш да ни казваш? — попита Ринък с интерес. — Много ми се ще да узная по каква причина беше толкова тайнствен...

— Мириам О'Хара е в ръцете на Джейк Бъртън — започна бавно Ласитър. — Тя беше...

— Какво-о-о?!

Двамата едновременно го прекъснаха. Възгласът им приличаше на рев на разярен тигър и в него се смесваха слисване и безпомощност. Първо трябваше да преглътнат вътрешно тази смайваща новина. Чувстваха се така, сякаш някой ги беше ударил с юмрук в главите.

— Всичко е, както ви казах — продължи сухо Ласитър. — Мириам е пленница на Джейк Бъртън. Този кучи син успя да я

открадне в последния момент. Но оставете ме да ви разправа всичко от самото начало.

И той започна да разказва. Имаше възможно най-добрите слушатели, които човек може да си представи.

— Ето какво е положението — завърши той. — Момичето може да бъде освободено само с хитрост. Затова ще накарам Джейми да ми даде пълномощно, че преотстъпва всичките си имоти в полза на Джейк Бъртън. Вие двамата ще ми бъдете свидетели, че всичко е станало по принуда. Ще запишем всичко това на отделен документ и ще го заверим при съдията. Съгласни ли сте с мен?

— Приемаме, разбира се — изръмжа Харди Ринък. — Щом това е необходимо, за да се справим с онези копелета, ще направим всичко, което е по силите ни.

— Много добре — похвали ги Ласитър. — Утре сутринта ще взема този документ и ще отида в „Дъст вели“ да го предам на Джейк Бъртън. Много съм любопитен как ще реагира.

— Сам ли ще отидеш? — попита недоверчиво Тоби Джексън. — Нима все още не си разбрал с какъв дявол си имаш работа? Щом му дадеш документа, хората му ще те надупчат с куршуми. После ще събере бандата си и ще ни нападне.

— Тоби е прав — подкрепи го разгорещено Харди Ринък. — Трябва да измислим нещо друго.

Ласитър се направи на учуден, въпреки че беше очаквал точно такава реакция.

— Кажете тогава какво предлагате вие.

— Трябва да изпреварим оня негодник! Ще съберем нов отряд и ще нападнем „Дъст вели“ от всички страни. Ще ги унищожим до крак! Толкова ще ги изненадаме, че няма да имат време дори да посегнат към оръжията си. Да не мислиш, че за пръв път правим подобно нещо? Всъщност как ли изглеждаме в очите ти?

Ласитър се усмихна, за да прикрие обхваналата го ярост.

— Вие сте добри момчета — отговори той. — И аз мисля, че светкавичното нападение е най-подходящо, за да се разправим с Джейк Бъртън. Но помислете си за Мириам! Онзи бандит ще побеснее от гняв и със сигурност ще й тегли куршума.

— Никога не би се осмелил, Ласитър.

— Да, но ако няма повече какво да губи?

Харди Ринък презрително изкриви лице. После сви рамене.

— Е, и какво от това? — изръмжа той. — Винаги има жертви. Все пак тук става въпрос за разбиването на най-страшната банда, която е върлувала по тези места. В подобни големи битки често падат невинни жертви. Така е било и така ще бъде.

— Да, но може и другояче — каза Ласитър. — Предложих ви начин, по който жертвите ще бъдат избегнати. Поне Мириам ще остане жива и здрава — и той внимателно изгледа двамата шерифи. — Затова първо ще опитам сам — продължи безцеремонно Ласитър. — Ако стане нужда, по-късно ще се включите и вие.

Двамата негодници размениха кратък поглед помежду си.

— Е, добре — каза след малко Ринък. — Нека бъде твоята воля. Може пък и да си прав. Нищо чудно твоят план да е по-добрият. Скоро ще разберем, макар че не вярвам особено в успеха ти. Ти май все още не разбираш, че Джейк Бъртън е изключително подъл и опасен негодник.

Ласитър не отговори.

Какво си въобразяваха тези двамата! Сякаш не им беше разказал достатъчно ясно онова, което беше преживял с Ли, а по-късно и с Джейк Бъртън? Или се съмняваха в думите му?

— Какво има, Ласитър? — попита подигравателно Тоби Джексън. — Да не би да се уплаши от нещо?

— Не, не — махна с ръка той. — Ще рискувам. Не бива да се тревожите за мене.

— Защо тогава млъкна като риба?

— Защото си мислех за Клер. Дали вече не ме е разлюбила?

Двамата негодници се изсмяха злобно.

— Обича те с цялото си сърце! — изкиска се Тоби Джексън. — Впрочем щом получиш дела си от Джейк Бъртън, смятаме да те поканим отново на покер „а ла Клер“. Какво ще кажеш? Мисля, че е чудесно. Нищо чудно да получиш обратно всички пари, които загуби...

— Ще си помисля — изръмжа Ласитър. — Сега не съм настроен за такива неща. Но по някое време непременно ще ви припомня милото ви предложение. Давам ви честна дума.

— Ако останеш жив — отбеляза иронично Тоби Джексън. — За съжаление това е доста съмнително.

Ласитър сви рамене.

— Нека изчакаме, Тоби...

13.

Малкият затвор зад шерифския офис се охраняваше от Самуел Файермен. Двамата мошеници набързо го бяха провъзгласили за помощник-шериф.

Когато в затвора влезе Ласитър, негърът го посрещна с широка усмивка. Ласитър беше сам, понеже шерифите пируваха с Клер в „Невада стар“, така че той имаше свобода на действие.

— Здравей, Сами!

Огромният мъж се приведе напред и с едва забележимо движение му даде знак да говори колкото се може по-тихо.

— Джейми ми разказа всичко — зашепна той. — Вече знам, че дон Ернесто ти е приятел. Сигурно искаш да поговориш и с двамата, Ласитър. Ела, ще те заведа.

Те влязоха в помещението с килиите. В две от тях, разделени от желязна решетка, седяха на малки столчета дон Ернесто и Джеймс Андерсън и тихо разговаряха. Като познаха Ласитър, те скочиха радостно на крака и пристъпиха напред.

— Цяло чудо е, че са те пуснали да влезеш сам — промълви тихо Джейми.

— Смятат, че съм попаднал в капана — измърмори Ласитър. — Знаеш ли за какво става дума, Джейми?

— Аз му разказах всичко — обади се мексиканецът. — Момчето е подготвено.

— А ти откъде знаеш, Ернесто? — изненада се Ласитър.

— Чух разговора ти с шерифите и без особени усилия възстанових останалото — усмихна се той. — Всъщност ситуацията е ясна. Две банди искат на всяка цена да завладеят фермите на Мириам и Джейми. Няма да се спрат пред никакво престъпление, за да достигнат целта си. Прав ли съм?

— Точно така — отговори Ласитър и измъкна документа от един от многобройните джобове на специалното си яке „Левис“. Беше подготвил пълномощното още в бара на Клер заедно с нея и двамата

фалшиви шерифи. Беше обсъдил с тях още някои неща, които засега не смяташе да съобщава на приятелите си.

Когато му дойдеше времето, щеше да ги изненада.

Открит оставаше обаче въпросът, дали ще се стигне до тази изненада. И какво ще стане, ако Ласитър не се завърне от опасната си експедиция?

— Съставих един документ и ти трябва само да го подпишеш, Джейми — обясни той. — Двамата шерифи се подписаха като свидетели. Тук е споменато, че съм упълномощен да извърша от твое име всички необходими формалности относно продажбата на твоето ранчо. Също така съм упълномощен да получа изтъргуваната за него цена.

Джейми конвулсивно преглътна.

— Трябва да ми го обясниш по-подробно, Ласитър — каза дрезгаво той. — Откъде ти хрумна тази безумна идея? Да продам ранчото си? Никога!

— Много ясно, че не разбираш — отговори спокойно Ласитър. — Затова ще ти разкажа всичко от самото начало. Слушай...

Когато свърши, момчето кимна с разбиране.

— И ти вярваш ли, че ще успееш да се справиш сам с Джейк Бъртън? — попита със съмнение в гласа той.

Ласитър сериозно кимна.

— Твърдо съм уверен, Джейми. Ако човек не вярва в това, което върши, по-добре е изобщо да не се захваща. Разчитай на мен. Не само Джейк Бъртън, но и другите двама негодници ще преживеят няколко неприятни изненади.

Джейми се опита да си придаде смелост, но очите му се навлажниха.

— Ще се моля за теб, Ласитър — прошепна той. — За теб и за Мириам. Ако с нея се случи нещо, ще изпозастрелям ония негодници. Всичките! Кълна се в бога!

През решетките Ернесто сложи ръка на рамото му.

— Ласитър ще се справи, приятелю — проговори окуражаващо той. — Него също го очакват изненади.

Ласитър смръщи вежди.

— Как да разбирам това, Ернесто?

Големият мъж тайнствено се усмихна.

— Почакай малко! Обикновено ти си този, който подготвя изненади на другите. Защо веднъж да не стане обратното?

Ласитър много добре знаеше, че няма да измъкне нищо повече от устата на приятеля си. Всички усилия щяха да отидат напразно.

— Време е да вървя — каза той, когато Джейми подписа документа. — Много скоро ще чуете отново за мене.

Двамата със Самуел Файермен се върнаха в офиса.

— Имам една молба към теб, Ласитър — промълви смутено големият негър, когато останаха сами. — Тя е доста необикновена. Аз...

Той се поколеба. Не можеше да намери точните думи.

— Хайде давай, Сами! — подкани го приятелски Ласитър. — Ти толкова много ми помогна. Защо сега и аз да не направя нещо за тебе?

Самуел Файермен го хвана за раменете и думите изригнаха спонтанно от сърцето му.

— Когато... когато тази каша отmine, ти и с Клер ли ще се отнесеш като с другите негодници, Ласитър? Работата е там, че Клер и аз... искам да кажа, че когато сме двамата насаме, ние с нея се разбираме много добре. Очакват я доста неприятности, ако се разчуе, че и тя е забъркана в тази история. Аз мога да се справя с нея. Ще ми я оставиш ли? Имаш ли нещо против да я взема за жена?

Ласитър се усмихна.

— Защо да имам нещо против? Това си е твоя работа, Сами. Първо, обаче, трябва да свършим другата работа така, както съм я замислил. Във всеки случай имаш моята дума. Клер си е твоя. Аз няма да се намесвам.

С тези думи той излезе от офиса и закрачи през прашната улица към „Невада стар“. В стаята остана слисаният, загубил ума и дума Самуел.

Ласитър влезе в салона, който по това време на деня беше пълен с клиенти. С опитния си поглед той обходи лицата на мъжете и установи, че по масите са насядали поне няколко души от бандата на Джейк Бъртън.

Точно на това разчиташе Ласитър.

Той небрежно тръгна към тезгяха и размаха документа, така че да го видят всички в салона.

— Готово! — извика триумфално. — Постигнахме целта си, господа!

Харди Ринък и Тоби Джексън веднага протегнаха ръце, но Ласитър светкавично скри „ценния“ документ в джоба на якето си.

— Дай го тук! — извика Ринък. — Не е само твой. Документът е наша обща собственост.

Ласитър развеселено се изсмя.

— Той е мой и само мой — отговори небрежно. — А вие и сами можете да поискате подписа на Джейми. Аз вече успях. Но не съм сигурен, че ще успеете. Аз обаче имам всичко, което ми е нужно.

— Сега ще видим! — изръмжа ядно Ринък и смушка приятеля си в ребрата. — Напред, Тоби! Да му покажем на това копеле!

И двамата моментално се нахвърлиха върху него със стиснати юмруци и гневни ругатни.

Ласитър светкавично блокира атаката с изключителна твърдост, както се стори на всички наоколо. Но сцената, която се разиграваше сега, беше предварително уговорена между Клер и шерифите, само че никой, дори приятелите му в офиса, не знаеха за това.

Борбата беше много кратка и Ласитър я проведе с яростта на тигър. След много крясъци и стонове, двамата разбойници се озоваха повалени на дървения под.

Той ги изчака, докато седнат с пъшкане, и проговори с леден тон:

— Най-добре е никога вече да не се захващате с мен, приятелчета. И не ми се пречкайте по пътя. Сключил съм споразумение с Джейк Бъртън и държа на думата си. Да го знаете!

Той се обърна към бара и Клер усмихнато му наля голяма чаша уиски.

— Ти все повече ми харесваш — прошепна тя. — Веднага бих се омъжила за такъв като тебе.

— Сега не му е времето — отговори уклончиво Ласитър. Имаше доста по-важни работи от женитбата. Клер грациозно прокара език по чувствено извитите си устни.

— Не може ли поне да направим един малък опит? — попита кокетно тя и посочи нагоре към стаята си.

— По-късно ще се видим — отговори той и излезе от бара.

Двамата шерифи се надигнаха с пъшкане и се хванаха за тезгяха, за да не паднат.

— Не го вземайте много навътре — утеши ги Клер. — Ще дойдат и по-добри дни за нас.

— Бъди уверена в това — изръмжа Харди Ринък, а Тоби Джексън утвърдително кимна. — Този тип ще си плати за всичко. Даже ако Джейк се хване на въдицата, Ласитър още няма да е постигнал целта си. Този глупак само си въобразява разни неща.

— Може би най-добре е да се съюзим отново с Джейк — предложи тихо Тоби. — Както по-рано. Заедно с него бихме могли...

— Забрави това! — изръмжа Ринък. — Джейк да върви по дяволите! Вече не искам да имам нищо общо с него. Когато най-после се отървем от този тип, тук ще настъпи спокойствие.

* * *

Към полунощ двама души препускаха в галоп към „Дъст вели“. Те не щадяха конете си и измъчените животни се олюляваха като пияни, когато преминаха последните сто метра до двора на ранчото.

На верандата се появи Джейк Бъртън, който въобще не беше лягал. През цялото време очакваше новини от града.

Най-после хората му пристигнаха.

Той ги разпита подробно, после ги накара да повторят цялата история. Просто не можеше да се начуди.

— Излиза, че оня кучи син наистина е удържал на думата си! — мърмореше непрекъснато той. — Направо не мога да повярвам. Та това е истинско чудо!

— Сега вече знаем, че Ласитър ще дойде, шефе — каза един от двамата пратеници. — Да го застреляме ли веднага, щом си пъхне носа тук?

Джейк Бъртън властно поклати глава.

— Аз определям кога! Единствено аз! Кажете го на всички в ранчото! Щом дойде, бъдете постоянно нащрек, но не смейте да се намесвате. Вървете сега!

Двамата мъже бързо се надигнаха от столовете си и опразниха чашите с уиски, които шефът милостиво им беше предложил.

След като те излязоха, Джейк Бъртън още дълго седя сам до голямата маса в столовата, подпрял глава на ръцете си и дълбоко

замислен. Тази нощ той изобщо не заспа. Предчувствуваше, че над него е надвиснало нещастие, но не искаше да го признае дори пред самия себе си.

Ласитър скоро ще дойде!

Тези думи неотстъпно кръжаха в превъзбудения му мозък. А противникът му вече беше на път...

14.

Ласитър се появи заедно с първите лъчи на изгряващото слънце. Нарочно не бързаше. Много добре знаеше, че в тази жестока битка всяка прибързана стъпка крие смъртна опасност.

Огряно от първите слънчеви лъчи, ранчото се простираше пред него в долината. Всичко изглеждаше съвсем различно от това, което си беше представял. Пред погледа му изникна красиво имение, разположено сред нежните извивки на зелена падина. Цялото кътче правеше много приятно впечатление. Никой чужденец, случайно минал отгук, не би и помислил, че се намира в свърталище на бандити.

Когато Ласитър се приближи, на верандата изскочи Джейк Бъртън.

— Очаквах идването ти — каза той. — Вече не искаш да имаш нищо общо с триото от Тенабо. Много правилно решение си взел. Като мой партньор ще ти бъде много по-добре.

— Да, и аз така мисля — отговори сухо Ласитър и слезе от коня.

На различни места по двора бяха застанали множество мъже и наблюдаваха Ласитър. По лицата им беше изписано неприкрито недоверие. Явно им беше наредено нито за секунда да не го изпускат от очи.

Внезапно всички се ослушаха.

Откъм север отекна конски тропот. Скоро се появиха петима ездачи. Един от тях беше невъоръжен и седеше на коня с вързани ръце. Видът му издаваше отчаяние и безнадеждност.

Четиримата мъже и пленникът им спряха пред верандата. Лицето на Бъртън се помрачи.

— Защо Джексън е вързан?

— Закопнял по едно момиче и снощи офейкал към Тенабо — ухили се един от мъжете. — Момичето се казва Люси и е приятелка на нашите мили шерифи. Джексън се напил и си отворил устата повече, отколкото трябва. Сигурни сме в това, което казваме. Имаме достатъчно доказателства.

Вързаният бандит вдигна умолително ръце.

— Не съм искал да те предам, шефе! — извика плачливо той. — Кълна ти се! Аз...

— Дръж си устата затворена, Джексън! — срязва го грубо Бъртън. — Знаеш правилата, нали? Забранено е да се напуска ранчото без разрешение. Имаш ли да кажеш още нещо?

Мъжът беше напълно отчаян.

— Това няма да се повтори, шефе! — изплака той.

Джейк Бъртън жестоко се изсмя и извади револвера си.

— Ти знаеше, Джексън — произнесе цинично той.

Бандитът изкрещя. В разширените му зеници се четеше смъртен страх. Той вдигна по-високо ръце и закри с тях лицето си, сякаш можеше да се защити.

— Не! — извика той. — Недей!

Посред второто пронизително „не“ револверът изтрещя и заглуши последната му дума.

Джексън се сгърчи от болка. Вързаните му ръце увиснаха безпомощно. Посред челото му зейна огромна дупка. За момент той успя да се задържи на седлото, после се наклони напред и падна на земята. Остана да лежи в праха, без повече да мръдне.

С безизразно лице Джейк Бъртън пъкна револвера си обратно в кобура.

— Махнете го отгук! — нареди той. — И го заровете. Има ли някой, който желае да възрази нещо?

Никой не отговори. Мъжете бързо слязоха от конете. Двама от тях хванаха мъртвеца и го повлякоха нанякъде.

— Аз възразявам — намеси се безстрашно Ласитър. — Ти си присвояваш ролята на съдия и палач и управляваш с помощта на страха. Ако беше истински мъж, нямаше да се държиш така.

— Който работи за мен, отдавна е продал душата си на дявола. Смятах, че си го разбрал — Бъртън студено изгледа Ласитър.

— Прави каквото искаш. Аз не се впечатлявам от високопарните ти думи.

Шефът на бандитите почти не реагира.

— Значи шерифите вече знаят всичко — промълви той. — Но все още нямат никакви доказателства. Джексън вече може да ме предаде само на дявола — той се изсмя. — А за другите това беше достатъчно

предупреждение. Трябваше да го направя. Ако не ги сплаша, тук ще настъпи страшна бъркотия.

— Това беше убийство — отговори Ласитър.

За момент Бъртън сякаш се приготви да се нахвърли върху него. После обаче злобно се ухили.

— Понякога даже ми харесва, че някой има собствено мнение. Ти си смел мъж, Ласитър. Но не прекалявай с приказките.

Заплахата беше достатъчно ясна. Двамата влязоха в къщата. Бъртън посочи хладния салон.

— Мириам! — извика той и измъченото момиче веднага се появи. — Донеси ни уиски и нещо за ядене.

Без да каже нито дума, девойката изчезна. По лицето ѝ не можеше да се прочете нищо.

След малко Мириам донесе уиски и напълни чашите. После бързо изчезна от стаята.

Мъжете отпиха по глътка от чудесното „Кентъки бърбън“. Ласитър с удоволствие почувствува, как по стомаха му се разля топлина.

Откъм кухнята се дочуваше тракане на съдове.

Джейк Бъртън подигравателно се изсмя.

— Накарах малката да поработи — изръмжа той. — Май наистина ще я взема за жена.

Мириам донесе яденето. Бъртън приятелски я тупна с длан отзад и се опита да я привлече към себе си.

Без да каже нито дума, девойката му хвърли изпълнен с омраза поглед, дръпна се и избяга навън.

Ласитър приближи една чиния към себе си и започна да яде. Постара се да не обръща внимание на последните думи на Бъртън. Нека този кучи син продължава да се наслаждава на сигурността си.

Още малко му оставаше. Очакваше го страшно наказание.

Ласитър се нахрани и вдигна очи към противника си.

— Значи наистина ще се ожениш за нея, Джейк?

Бъртън се ухили.

— Нима това не е най-добрият ход за човек в моето положение?

— Ако питаш мен, прави каквото искаш — отговори спокойно Ласитър. — А аз очаквам от теб единствено да спазваш уговорките ни.

Бъртън вече не се хилеше. Стана много по-лошо. Той избухна в луд смях.

— Ти май не си съвсем наред с главата, Ласитър! — изкрещя той. — Досега те смятах за интелигентен момък, но днес се държиш направо нахално.

Смехът на Бъртън явно беше сигнал за хората му. Трите врати се отвориха с трясък и в салона нахлуха шестима мъже, въоръжени с пушки и пистолети. Шест дула заплашително се насочиха към Ласитър.

Той остана невъзмутимо да седи на стола си.

— Значи ти ме излъга, Джейк Бъртън — каза студено той. — Всъщност би трябвало да го предвидя. Сега е вече много късно. Ти спечели, но какво ще правим по-нататък? Как си представяш нещата?

— Много просто — отговори Джейк Бъртън. — Под тази къща има огромно каменно мазе, което е известно само на мен и неколцина посветени. Сега ще те свалят долу и ще те оковат. Разбира се, и Мириам ще дойде с теб. Тя ще ти прави компания, докато се съгласи да ми стане жена. Ще трябва освен това да подпишете всички договори, които ще подготвя своевременно.

Той се изсмя отново по своя неприятен начин, така че Ласитър едва сдържа яростта си.

Внезапно обаче Бъртън спря да се смее и се послуша. Всички направиха като него. Ласитър също наостри уши.

Чу се конски тропот. Към ранчото препускаше самотен ездач. От копитата на коня му хвърчаха искри. Той явно беше изстискал и последните сили на животното.

Един от мъжете изтича до прозореца.

— Това е Пако, шефе! — извика той. — Сигурно нещо се е случило. Конят му е полумъртъв от умора.

На двора ездачът рязко дръпна юздите. Пръхтенето на измъченото животно се чуваше чак в къщата. Веднага след това последва изстрел. Ласитър трепна. Знаеше какво означава това. Не стига, че оня тип беше уморил коня си, ами накрая го беше убил „от милост“.

Какво ли важно известие носеше този Пако? Сигурно беше нещо особено важно, щом беше яздил по този начин.

Няколко секунди цареше пълна тишина. После се чува бързи стъпки и тежко дишане. В стаята се втурна като бесен дребният Пако.

— Насам идва отряд от града, шефе! — извика той. — Начело са двамата шерифи. Само след десет минути ще са тук. Изцедих и последните сили на коня си, за да те предупредя.

Джейк Бъртън дори не се помръдна.

— Браво на теб, Пако — каза той. — Точно този момент чаках. Кени и Джоунс, вие ще отведете момичето в подземията! Калхън и Мак Грегър, вие пазете Ласитър с пушките си, за да не прави глупости! Всички други да се разпределят по прозорците. Хайде, заемайте местата си!

Мъжете веднага се разпръснаха.

Двама от тях изтичаха навън и скоро откъм кухнята се разнесе пронизителният писък на Мириам. Ласитър не помръдваше. Докато момичето беше в подземията, нищо лошо не можеше да му се случи.

Конският тропот ехтеше все по-близо и по-заплашително.

Ласитър търпеливо чакаше, сигурен, че скоро ще настъпи и неговият час. Сега не биваше да предприема нищо необмислено.

На двора спряха множество коне. Постепенно гълчавата утихна. Само от време на време се чуваше изцвилване.

— Искаме да говорим с теб, Джейк! — извика Харди Ринък. — Ние сме на мнение, че е по-добре да се разберем.

Джейк Бъртън пристъпи към един от високите прозорци.

— Какво значи това, Харди? — извика в отговор той. — Нима някога сме се карали?

Колко подли бяха тези негодници — всички до един!

— Не, наистина не сме се карали — потвърди Харди Ринък. — Нито ти, нито брат ти Ли някога сте престъпвали закона. Трябва обаче да вземем предвид факта, че в последно време вие се съюзихте с оня проклет Ласитър. Това не ни харесва!

— Но нима това е противозаконно? — попита лицемерно Джейк Бъртън. — Ласитър извършил ли е нещо престъпно?

— Говори се, че той и сега е при тебе, Джейк.

— Е, и? Какво от това?

— Ласитър принуди Джеймс Андерсън да подпише един документ. Чрез представяне на изопачени факти е убедил момчето да го обяви за собственик на двете имения.

— Как е успял да го убеди, Харди?

— Казал е на Джейми, че ти си отвлякъл Мириам, след като той застреля Ли. После му обещал да я освободи, ако подпише този документ. И Джейми се хванал на въдицата.

Ласитър усети как буца заседна в гърлото му. Тези проклетци, коварни мошеници изкусно си подхвърляха топката...

— Ще полудея! — изкрещя Джейк Бъртън. — И при най-добро желание нищо не мога да разбера. Какво общо имам аз с цялата тази история, Харди? Защо си събрал цял отряд и нахлуваш без предупреждение в ранчото ми?

— Искях да те помоля да ми помогнеш с твоите хора. Тръгнахме да търсим Ласитър. Искаме колкото се може по-бързо да го изправим пред съда. Престъпник като него не заслужава нищо друго, освен бесило.

— Добра идея — отзова се Бъртън. — Но за това нямаме нужда от толкова хора. Най-добре изпрати гражданите обратно, Харди! Ще уредим въпроса на четири очи.

Ласитър престана да слуша. Беше му ясно какво ще последва. Мъжете от отряда се зарадваха, че ще си отидат вкъщи, без да влизат в бой. Двамата престъпни шерифи нямаше защо да ги убеждават.

Докато навън негодниците прочувствено благодаряха на гражданите доброволци, Ласитър се обърна към двамата бандити, които стояха до него с насочени в гърба му пушки.

— Може ли поне да си запаля една малка пура? — попита смирено той. — Полага ми се едно дребно удоволствие, нали? Може да ми бъде последното. Позволявате ли?

Двамата надменно кимнаха.

Ласитър измъкна пурата от един от многобройните си джобове.

Навън проехтя тропот на коне и бързо заглъхна в далечината. Скоро в салона влязоха двамата шерифи.

— Не е ли най-добре веднага да му теглиш куршума, Джейк?

— Едва когато изясним нещата — каза Бъртън. — Щом се разберем по всички въпроси, ще го окачим на въжето. Дотогава е мой пленник. А какво ще стане с Джейми?

— Той, разбира се, също ще увисне на бесилката.

Ласитър запуши с удоволствие. Това, което в момента димеше между пръстите му, не беше обикновена пура. Трябваше да я изпуши

до едно обозначено място и тези негодници щяха да преживеят малък фойерверк.

— Всъщност е жалко, че се скарахме — заговори отново Джейк Бъртън. — При това планът ни беше разработен до най-малки детайли. Първо пращаме по дяволите старците, после се заемаме с младоците. С тях е лесно да се справи човек.

— Само да не беше дошъл този дявол! — изръмжа Харди Ринък. — Но какво друго можехме да направим, освен да си подвием опашките! Иначе щеше да ни направи на глупаци пред целия град.

— Още от самото начало трябваше да му покажете зъбите си! — изкрещя Джейк Бъртън. — Тогава нямаше да се стигне до скарване помежду ни. Но да не говорим повече за това! Смятам, че вече всичко е в ред. Аз ще се оженя за момичето и ще получа ранчото „Четири реки“. Сигурен съм, че ще бъдем добри съседи.

И тримата доволно се захилиха.

В този момент огънчето на пурата достигна обозначеното място. Ласитър спокойно хвърли угарката в краката на тримата негодници, които стояха плътно един до друг.

Чу се страхотен трясък. Стъклата на прозорците потрепериха и със звън изпопадаха на пода. Мъжете се разкрещяха диво и в първоначалната паника никой не знаеше какво да прави.

За сметка на това Ласитър веднага пристъпи към действие с „Елиас“-а и „Ягуар“-а. Това, което правеше сега, не беше нищо друго, освен самоотбрана. С невероятна ловкост той скочи от стола и само след секунда се озова в най-далечния ъгъл на салона, откъдето най-добре можеше да обхване ситуацията с поглед.

Двете специални оръжия вдигнаха такъв шум, че заглушиха дори дивия рев на бандитите.

Настъпи същински ад.

Като че ли беше минала цяла вечност, макар че стрелбата не трая повече от минута.

Скоро стана тихо. Вече никой не стреляше. Гъсти облаци дим излизаха през изпочупените прозорци.

С двете ужасяващи оръжия Ласитър беше станал пълен господар на положението. Въпреки всичко той беше нащрек. Нищо чудно да го нападнат откъм двора. Но нищо такова не се случи.

Отвън се чува силни, повелителни гласове.

— Вече няма смисъл, хора! Който се предаде, ще заслужи почтен процес.

На пода се превиваха и стенеха двамата престъпни шерифи и съучастникът им Джейк Бъртън.

— Вие също ще си получите съдебния процес — каза мрачно Ласитър. — А аз се обзалагам на каквото искате, че няма да се изплъзнете от ръката на палача. Достатъчно зло сте причинили досега.

В салона влязоха група мъже. Шерифски звезди просветваха през кълбата дим, които постепенно се разсейваха.

Ранените бандити бяха вързани.

Някаква женска фигура се втурна към Ласитър и увисна на врата му. После лудо го зацелува.

— О, Ласитър! Ти наистина си непобедим! Какъв човек си ти, мили!

Това беше Кончита Лучеро. Ласитър не беше я виждал толкова отдавна. Значи това беше изненадата, за която беше споменал дон Ернесто Секула.

— Ти ли извика пълномощниците? — попита нежно той. Въпросът му беше излишен. — Значи дължа живота си на тебе. Не ми се вярва, че бих се справил сам.

Тя отново го целуна.

— Ех, Ласитър... Трябва да ти призная нещо.

Той се приведе към нежната женска фигура и се усмихна.

— Какво има, Кончита?

— Нали веднъж ти обещах вечна любов, Ласитър — прошепна тя. — Спомняш ли си?

Той помнеше всичко. Нежно погали косите ѝ.

— Обичаш Ернесто, нали?

Кончита кимна през сълзи.

— Много съжалявам, Ласитър. Но не можах да постъпя другояче.

Той сърдечно се засмя.

— Е, тогава да тръгваме към Тенабо. Ще вземем и Мириам с нас. Има двама мъже в затвора на ония негодници, които ни очакват с нетърпение.

После я притисна отново до гърдите си. Чудесна жена беше тази Кончита!

Едновременно с това в мислите му изникна една друга жена. Името ѝ беше Клер Манюел.

Нямаше никакъв интерес да я изобличи пред съда. Трябваше само да върне десетте хиляди долара, които му беше измъкнала с фалшивите си аса. А като обезщетение той щеше да ѝ препоръча добър партньор. Тя трябваше да се съгласи на замяната, независимо дали я желаше или не.

Ласитър беше обещал това на големия негър. А щом останеха сами, Самуел щеше да ѝ даде да разбере.

При мисълта за тази предстояща схватка Ласитър се усмихна.

Очакваха го няколко весели дни в Тенабо...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.